

ŞİİRLERLE Ölüm ve Sonrası

Beden kafesinden kurtulan Ruhlar,
Berzah'ta kuşlar gibi uçurlar.

Ahmet TOMOR

ŞİİRLERLE ÖLÜM VE SONRASI

*

AHMET TOMOR

© Copyright Ahmet Tomor

ISBN

978-605-88313-2-2

Baskı, Cilt

Erkam Matbaası

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel: +90 264 274 16 31

Okumayi Tesvik Derneği

info@okumayitesvik.com

info@tomorhoca.com

iPhone, iPod Touch, iPad

App store > Books > Okumayi Tesvik Derneği

Android

Google Play > Arama > Okumayi Tesvik Derneği

İÇİNDEKİLER

Mukaddime (Sunuş)	7
Yaşadığımız Dünya	14
Ölüm	16
Evden Mezara	20
Kabirde Sorgulama	23
Kabir Hayatı	28
Dünya'nın Sonu	32
Kıyâmet Sinyalleri	37
Kıyâmet	40
Yeniden Diriliş	43
Mahşer	46
Sırat Köprüsü	53
Cehennem	56
Ve Güzelim Cennet	62
Cemâlullah	69
Mâlik Bin Dinar	72
İmam-I Gazâli	74
Selma Hanım	76
Şehitler Ölmüyor	78
Bir Babanın Vasiyeti	81
Kur'an Oku	83
Asır Sûresi	85
İmân Nedir?	87
Ameli Salih Nedir?	92
Hakkı Tavsiye	95
Sabri Tavsiye	97

MUKADDİME

(SUNUŞ)

Yüce Allah buyuruyor:

“Sizi boşuna yarattığımızı ve sizin (ölümden sonra) bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?” (Mü’minun, 115)

Kâinata (evrende)ki denge-düzenin gereği, bir saman çöpünü, bir dikenini boşuna yaratmayan yüce Allah soruyor;

Ey gafiller! Sizi boşuna yarattığımı, bir saman çöpü, bir diken gibi, çürüyüp toprak maddelerine dönüştükten sonra,

Toprak olarak kalacağınızı mı sandınız?

Yüce Allah’ın *AKIL* ile bilinçlendirdiği, *RUH* ile sonsuzlaştırdığı ve en güzel bir şekilde yarattığı insanın varlığı, kesinlikle bir saman çöpü gibi yalnızca dünya hayatı ile sınırlı değildir.

Toprak maddeleri ile başlayan ve ana karnında üreme hücreleri ile devam eden insanın bedensel yapısı,

Yüce Allah’ın koymuş olduğu, **“Her şey aslına döner”** kuralının gereği, ölüm olayından sonra yeraltında çürüyüp, tekrar toprak maddelerine dönüşür ama...

İnsanın özü, aslı ve kalıcı kişiliği olan *RUH*, ölümsüz olduğundan, dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda,

Ya cehennem çukuruna dönüşen kabrinde ruhsal sıkıntılar ve kâbuslarla ya da cennet bahçesine dönüşen kabrinde, ruhsal zevkler ve feyizlerle Kıyâmet’in kopmasını bekler.

İnsanın yeniden dirilmesine gelince!..

Bilim ve teknolojinin zirveye tırmandığı çağımızda, bilimsel açıdan kesinlikle kanıtlanmıştır ki!..

Hiçbir şey kendiliğinden var olamaz ve kendiliğinden başka maddeye dönüşemez.

Atomların başka maddeye dönüşmesi ya da atomları bir arada tutan bağların kopması; ısı, ışık, ses ve sarsıntı gibi enerjilere bağlıdır. Bu enerji sağlandığında, atomlar arası bağ kopar ve atomlar yeni bir düzene geçer.

Örneğin; iki hidrojen atomu ile bir oksijen atomunun birleşmesi sonucu, yeni bir maddenin yani suyun meydana gelmesi gibi.

Ölüm olayından sonra, çürüyüp toprak maddelerine (atomlara) dönüşen insanın bedensel yapısı, tabii ki kendiliğinden dirilip kabrinden çıkmayacak.

Sonsuz, sınırsız kudret sahibi ve bütün âlemlerin Rabbi olan yüce Allah, İsrâfil'e emir verince ve hazret-i İsrâfil Sûr'a üfleyince,

Hayal edemeyeceğimiz derecede korkunç sesler, patlamalar, sarsıntılar olacak, korkunç enerji oluşacak ve atomlar yüce Allah'ın koymuş olduğu kurallar doğrultusunda birleşip, insan şeklini alacak,

Sonra *RUH* ile birleşip, kabrinden fırlayacak...

Sevgili Peygamberimiz buyuruyor:

"Bu dünyada bir garip gibi, ya da yolcu gibi ol"

Bu dünyada kalıcı olmayan insan, gerçekten gariptir ve yolcudur.

Toprak maddelerinden üreme hücreğine dönüşen ve ana rahminden bu dünyaya bir bebek şeklinde gelen insan, dünyada kalıcı olmadığına göre,

Buradan başka âlemlere gidecek ve öz vatanı olan Cennet'e kavuşuncaya kadar yolculuğu ve garipliği devam edecektir.

Babamız Âdem ve Annemiz Havva, bin yılı aşkın bir dönem Cennet'te kaldılar. Yediler, içtiler, gezdiler, eğlendiler ve tüm güzelliği ile Cennet hayatını yaşadılar. Sonra şeytan tarafından aldatılınca, aşağıların en aşağısı olan dünya gezegenine sürgün olarak gönderildiler.

Cennet hayatına alışan hazret-i Âdem ile Havva'ya, doğal olarak bu dünya dar ve sıkıcı geldi. Ağladılar, gülemediler ve bu dünyaya uyum sağlayamadan göçüp gittiler.

Cennet özlemi, irsi olarak evlâtlarının genlerine yansıdı ve bilinçaltlarına yerleşti.

Evet! Âdetullah böyledir. Hayvanat bahçesinde doğan canavar yavrularının genlerinde, içgüdülerinde, öz vatanları olan büyük ormanların özlemi olduğu gibi,

Nefislerinin tutsağı olan gafiller, söz ve yazıları ile her ne kadar Cennet'i inkâra kalkıştırlarsa da,

Bilinçaltlarından kaynaklanan duygunun etkisi ile aşırı güzellikler karşısında, "Cennet gibi" demekten kendilerini alamazlar.

Çünkü inancı ve yaşamı ne olursa olsun, bütün insanların genlerinde ve bilinçaltında Cennet inancı ve özlemi vardır.

Çok hızlı, çok sesli ve çok renkli bir ortamda yaşam savaşı veriyoruz. Öğrenci, işçi, memur ve esnaf. Hepsisi aceleci, hepsi sabırsız. Koşar adımlarla yürüyenler, kırmızı ışıktaki geçenler ve duraklarda bekleyenler. Trafik de uyum sağlayamıyor bu ortama. Sıkışıyor, zorlanıyor ve zaman zaman duruyor.

Ya çalışan hanımlar ve kız öğrenciler!

Onların işi daha da zor. Geç kalma korkusundan çiğnenmeden yutulan birkaç lokmalık ayaküstü kahvaltı ve sonra aynanın karşısına dikilip makyaj yapma zorunluluğu!...

Ya Rab! Ne işkence, ne çile!...

Çağın gereklerinden midir? İnanç ve tevekkül zayıflığından mıdır? İnsanların aşırı lüks ve israfından mıdır? Nedendir? Bilemiyorum ama!...

Bizi bekleyen ölümü ve ölümden sonrasını göz ardı edemeyiz ki!...

Çünkü inkâr ve gafletle bir şey değişmez. Gözünü kapayanların yalnız kendi dünyaları kararır. Bu nedenle ölümü unutamayız ve ölümden sonrasını yok sayamayız.

Topraktan yaratılan bedensel yapımız dünyanın bir parçası olduğundan, dünyadan tamamen kopamayız. Bu nedenle dünya ile ilgilenmemiz doğal ve yeteri kadar çalışmamız zorunludur.

Ancak, her şeyin hayırlısı ortasıdır. Âhireti unutturan dünya sevgisi ve namaza engel olan dünya işleri zararlıdır.

En iyisi, dünyada kalacağımız kadar dünyaya ve âhirette kalacağımız kadar âhirete çalışalım ve bu işi bir çözüme kavuşturalım.

* * *

Yüce Allah buyuruyor:

“Ey imân edenler! Allah’tan korkun (günah işlemeyin) ve her nefis (insan) yarına (âhirete) neleri gönderdiğine baksın! Allah’tan korkun. Çünkü Allah yaptıklarınızı ayrıntıları ile bilicidir” (Haşir, 18)

Sevgili Peygamberimiz de;

“Akıllı o kişidir ki; nefsinı muhasebe eder ve ölümden sonrası için hazırlanır” buyuruyor.

İnsanı hayvandan ayıran tek unsur *AKIL*'dır. İlâhi emirler akıl sahiplerini bağlayıcıdır. Aklın asli görevi ise geleceği düşünmek, nefsin muhasebesini yapmak ve ölümden sonrası için hazırlanmaktır.

Askerler savaş, itfaiyeciler yangın söndürme tatbikatı yaptığı gibi...

İsterseniz gelin, bizde ölüm ve mezar tatbikatı yapalım!

Azrâil tatlı canımızı almaya gelince, *“Şimdi git, yarın gel”* diyemeyeceğimize ve karanlık mezarda yalnız kalacağımıza göre, güneş batarken en yakın bir kabristana yalnızca gidelim!...

Kabristana girişimizde selam verelim. Onlar bizi görür ve selamımızı alırlar. Sonra mezar taşlarındaki yazılara bakalım ve yerin altında yatanları bir düşünelim!

Ya Rab! Kimler yatmıyor ki orada!

Ünlü siyasiler, bürokratlar, komutanlar, iş adamları, gençler, nişanlılar, yeni evliler, çocuklar ve bebekler!...

Mezar taşlarındaki isimlerinden başka hiçbir şeyleri kalmayan dönemin halkı ve ünlüleri!...

Ama daha dün onlar da bizim gibi dünyada, toprağın üstünde idiler. Koşular, oynadılar, sınavlarda terlediler, derken iş güç sahibi oldular. Belirli makamlara geldiler, ara sıra tartıştılar, kavga da ettiler.

Sonra? İşte sonrası çok hazin!

Bir kefene dürülüp, bir çukura gömüldüler!

Ya Rab! Bir kefen uğruna mı bunca savaş?

Ancak, bir gerçeği unutmayalım!

Ölüm, yalnız onların kaderi değil ki!... Dün onlar bizim gibiydiler, yarın biz de onlar gibi olacağız.

Sonra, gerçekten ölmüş gibi mezarların arasına uzanalım. Güneşin batışını, havanın kararışını izleyelim. Esen yelin, titreşen ağaç yapraklarının zikrini dinleyelim. Mezar komşularımızla ilgilenelim ve gönül dili ile onlara isteklerini soralım.

Şu an, onlar bizden ne istiyorlarsa, yarın aynı şeyleri biz de başkalarından isteyeceğiz. Mezar komşularımıza bol bol dua edelim ve ruhlarına bir Fatıha okuyalım.

Sonra, yeniden dirilmiş ya da bize son bir fırsat daha verilmiş gibi, tekrar dünyamıza ve evimize dönelim.

Aman ne olur! Ölümü unutmayalım. Mezarı unutmayalım ve mezar komşularımızın isteklerini elimizle götürmeye çalışalım!...

* * *

Yüce Allah buyuruyor:

**“Ey imân edenler! Allah’tan korkun ve sâdıklarla (doğru-
larla) beraber olun”** (Tevbe, 119)

Sevgili kardeşlerim! İmânımızı koruyabilmek için öncelikle Allah’tan korkalım. Kesinlikle O’na isyan etmeyelim, günah işlemeyelim. Sonra, yüce Allah’a sadâkatle bağlı, doğru, samimi insanlarla beraber olalım.

Arkadaşlarımızı, dostlarımızı ve çevremizi iyi seçelim ve İslâm dışı yaşantılardan, ateş ve yılandan kaçır gibi kaçalım.

Özellikle okuduğumuz gazeteleri, dinlediğimiz radyoları ve izlediğimiz kanalları iyi seçelim. İnançımıza ve İslâmi yaşan-

tımıza en yakın olanları tercih edelim. İslâm dışı hayâsız yayınlardan eşimizi ve çocuklarımızı da koruyalım.

Gereksiz bilgilerle, boş gündemlerle oyalanmayalım ve ekran başında "Gool!" diye bağırmayalım. Gülüp eğlenmekten ve ömrü boşa harcamaktan başka hiçbir yararı olmayan ruhsuz, mâneviyatsız, pastalı, börekli ziyafetlerden uzak durmaya çalışalım.

"Ben özgürüm, dilediğimi yaparım" demeyelim! Hayır, kesinlikle tam özgür değiliz. Bu dünyaya gelişimiz elimizde olmadığı gibi, dünyada kalışımızda elimizde değil ki!...

Ne zaman? Nerede? Ve nasıl öleceğimize biz karar veremeyiz ki! Takdir edilen vaktimiz gelince, sayılı nefeslerimiz tükenince ve Azrâil karşımıza dikilince!...

Tatlı canımızı teslim etmekten başka elimizden ne gelir ki?

Allah'a emanet olun...

YAŞADIĞIMIZ DÜNYA

Gelin! Önce dünyaya bakalım,
Tefekkür edelim, ibret alalım.

Boşlukta dönen bir gezegendeyiz,
Her an uzayın başka yerindeyiz.

Kaptansız, yakıtsız bir gemideyiz,
Şu anda kim bilir, nerelerdeyiz.

Dünya denilen bu uzay gemisi;
Yalandır, fânidir gerçek simgesi.

Çekim gücüyle bağlamış bizleri,
Gün gelir, altına alır bizleri.

Ne yapalım! Başka bir dünyamız yok!
Başka gezegenlerde bize hayat yok!

O güzelim cennetten sürgün geldik,
Öz vatanımızdan gurbete geldik.

Gerçek mü'minler, dünyayı sevemez,
Dünya'yı, cennete tercih edemez.

Çünkü, *hubbul vatan minel-imân'dır*
Öz vatanın sevgisi imândandır.

Yalan dünya bir an durmadan döner,
Yolcuları sürekli iner, biner.

Hani..? Nerde..? bizden önce gelenler,
Dövüş, kavgaya birbirini yiyenler!

Nerede Firavun, Şeddat, Nemrutlar,
İlâhlık davasına kalkışanlar?

Sultan Süleyman'a kalmadı dünya,
Lokman Hekim'i de yuttu bu dünya.

Demek ki, bu dünya gerçekten yalan,
Sonunda pişman oluyor aldanan.

Gel kardeş! sen aldanma bu dünyaya,
Secde et, yalvar o güzel Mevla'ya.

Allah dostları "*Yalan dünya*" demiş,
Âhîret ağızına önem vermiş.

İnşâAllah bizde öyle yapalım,
Yalnızca Rabbimize kul olalım..

ÖLÜM

Ölüm anılınca sakın ürperme!
Aman! Bunun da sırası mı deme.

Belki çok gençsin, ölümü sevmezsin,
Ama kadere boyun eğeceksin.

Bak! Yerin altında nice gençler var,
Sözlüler, nişanlılar, evliler var.

Canlıların ortak kaderidir bu,
Değişmeyen ilâhi kanundur bu.

Bütün canlılar ölümü tadacak,
Ölüm meleği canları alacak.

Sonra; teneşir, kefen, tabut derken...
İnsan kendini mezarda bulacak.

Ölümü yasaklayan kanunlar çıksa,
Bütün ülkeler bunu onaylasa,

Kanunlar, kararlar beş para etmez,
İlâhi kanuna karşı gelinmez.

Kim olursan ol sen de öleceksin,
O bembeyaz kefeni giyeceksin.

Benim diyen yiğitler yeraltında,
Ölümü tattı sultan Süleyman da.

İnsana, cinlere emir verirdi,
Kuşun, karıncanın dilin bilirdi.

Nice Lokmanlar, hekimler öldüler,
Onlar da karanlık kabre girdiler.

Ya Rab! Kimse kalmıyor bu dünyada,
En üst makamlarda oturanlar da..

* * *

Her gün Minâreden salâ verilir,
Filan öldü diye haber verilir.

Yakında bizim salâmız verilir,
Ahmet Tomor bugün öldü denilir.

Bir bir gidiyor dost ve ahbaplar
Hayal değil, birer gerçektir bunlar.

Bizim de kapanacak gözlerimiz,
Bizim de bağlanacak alt çenemiz.

Ruhsuz bedenimiz yerde yatacak,
Dostlar ürperip karşıdan bakacak.

Sararıp solacak güzel yüzümüz,
Konuşmaz olacak güzel dilimiz.

Ah kardeş! Ne hale gelecek insan,
Cenaze adını alacak insan.

Gelin dostlar gelin! Tevbe edelim,
Ne olur! Günahları terk edelim.

Başımızı örtelim kapanalım,
Nefsimizi, çevremizi aşalım.

Namazımızı düzenli kılalım,
Ne olur! Ölümü unutmayalım..

* * *

Ölüm yatağına yattığın zaman,
Hayattan ümidin kestiğin zaman,

Bomboş geçen ömrün için yanarsın,
Ah!... Ah!... diyerek ciğerin yakarsın.

Dünyanın son ışıkları sönerken,
Son ümitlerin bir bir tükenirken,

Ürkek ürkek etrafına bakarsın,
"Dünyaya aldandım!" diye ağlarsın.

Sayılı nefeslerin tükenirken,
Harareten ciğerlerin yanarken,

Gözünden mânevi perdeler kalkar,
Melekler, ruhlar görünmeye başlar.

O anda amel defterin dürülür,
Günahın, sevabın tek tek görülür.

Sevapların nur gibi ışık saçar,
Günahların kapkara dehşet saçar.

O an şeytan imânına saldırır,
İmânın zayıfsa, seni aldatır.

Son nefeste, son imtihan olur,
Mü'mine, melekler yardımcı olur.

Kalbinde var ise gerçek imânın,
Korkma! Aldatamaz seni şeytanın.

Azrâil uzaklardan belirince,
Korkup ürperirsin, O'nu görünce.

Aklın gider, acı canına vurur,
O anda âşıklar Cânân'ı bulur.

Kazanıp kaybettiğın belli olur,
Yerin ya Cennet ya Cehennem olur.

Azrâil alınca tatlı canımız,
Solar yüzümüz, donar kanımız.

Yıkıldı hayaller, bitti dünyamız!
Yalan dünyaya biz de aldanmışız.

Kim olursan ol, sonun bu olacak,
Ünvanın adın cenâze olacak.

Makamın, rütben geçersiz olacak,
Bütün servetin ellere kalacak.

Yardım et Allah'ım! Son nefesimde,
Seni zikredeyim, her nefesimde.

Kulum de yeter! Sana kul olayım,
Dilersen yolunda kurban olayım.

Beni sen yarattın, başka Rabbim yok.
Kâinat bütündür, başka ilâh yok..

EV DEN MEZARA

Duyulunca senin ölüm haberin,
Koşuşur dostun, komşun, yakınların.

Bir anda evin düzeni bozulur,
Yavruların gözyaşına boğulur.

Sen öldün, adın cenaze oldu,
Eşin dul, yavruların yetim oldu.

Bak! Sen ölünce her şey altüst oldu,
Eşin dostun senden ürperir oldu.

Gelenler hepsi baş sağlığı diler,
Sana da Rabbimizden rahmet diler.

Kimi der ki, ne iyi bir insandı,
Kimi der ki, dağ gibi bir aslandı.

Kimileri kefen, tabut peşinde,
Kimileri mal kaçırma derdinde.

Gerçi bunlar hep olağan şeylerdir,
Her insanın başına gelen şeylerdir.

Sen sırtüstü hareketsiz yatarsın,
Gelenlere şaşkın şaşkın bakarsın.

Bilincin var, bedene sözün geçmez,
Organların sana itaat etmez.

Ah! Elin, ayağın hareket etse,
Onlara bir kez daha sözün geçse.

Ağlayarak saçın, başın yolarsın,
Boşa geçen ömrün için yanarsın.

Gece gündüz demeden çalıştığın,
Helal haram demeden kazandığın,

Dostuna mı, Düşmana mı kalacak?
Hesabını Allah sana soracak!

İhtirasla sarıldıysan dünyaya,
Namazların kaldı ise kazaya,

Pişman oldun ama, iş işten geçti,
Tevbenin yalvarmanın vakti geçti.

* * *

Kefenin biçilip hazır olunca,
Cenazen dışarı çıkarılınca,

Teneşir üstünde yıkarlar seni,
Bembeyaz kefene sararlar seni.

O kefen ki, son gömleğin olacak,
Kabre giden tek servetin olacak.

Son bineğin tahta tabut olacak,
Lüks oton, kim bilir kime kalacak?

Sen bunları ürpererek izlersin,
Ah! Benim başıma da geldi dersin.

Ne hayal! Ne rüyâ! Bunlar bir gerçek,
İşte o an, kuvvetli imân gerek.

Kefeni giyip, tabuta binince,
Cenazemiz hazırdır denilince,

Hoca dua eder, herkes âmin der,
Sonra, hakkınızı helal edin der.

Artık yavaş yavaş yola çıkılır,
Yavruların tabutuna sarılır.

Hazin bir çıkışın olur evinden,
Çocuğundan, yakınından, eşinden.

Duygusal anlar yaşanır orada,
Kalp yanar, gözler yaşarır o anda.

Son kez evine, eşine bakarsın,
Dünyanın yalan olduğun anlarsın.

Dünyaya tek geldin, tek gidiyorsun,
Ah! Kapkaranlık kabre gidiyorsun.

Yolun önce câmiye uğrayacak,
Ve cenaze namazın kılınacak.

Câmileri seven bir kişi isen,
Beş vakti kılan gerçek mü'min isen,

Câmi sana huzur, güven verecek,
Korkuların yavaş yavaş gidecek.

Câminin yanında musallâ taşı,
Yatırırlar seni kibleye karşı.

Namazın kılar cemaatle imam,
Bu işinde olur böylece tamam..

KABİRDE SORGULAMA

Tabutunu alırlar musalladan,
Kabir yolculuğu başlar oradan.

Sessiz bir yolculuk başlar mezara,
Görenler acır, çekilir kenara.

Bak! Neler geldi şu garip başına,
Kimse bakmıyor senin göz yaşına.

Ürperirdin kefen, tabut, mezardan,
Kopamazdın şu yalancı dünyadan.

Kefeni giydin, son gömleğin oldu,
Tabuta bindin, son bineğin oldu.

Mezara gidiyorsun, dönüşün yok!
Bağırsan çağırırsan bir faydası yok!

Evinde kalsan, kokar leş olursun,
Evine, çevrene zararlı olursun.

Kimse kabul etmez ki artık seni,
Ancak kara toprak kucaklar seni.

Bitti artık dünya ile savaşın,
İmân ile Kur'an olsun yoldaşın.

Cemaat yaklaşınca kabristana,
Son defa bakarsın yalan dünyana.

Nasıl aldandım ki diye yanarsın,
Korku ile mezarına bakarsın.

Açılan mezarın seni bekliyor!
Sorgu meleği acele ediyor!

Bak! Senin köşkün şu mezar olacak.
Ancak iki metrekare olacak.

Koltuğun, kanepen toprak olacak,
Yatağın, yorganın kefen olacak..

* * *

İşte, kabristana geldi kabile!
Bağırarak, çağırarak artık nafile!

Gireceksin mezara takdir öyle,
Rabbimizin kesin kanunu böyle.

Başka kanunlar geçersiz orada,
Yalnız ilâhi kanun geçer orda.

Mezara indirirler incitmeden,
Senin gördüğünü, onlar görmeden.

Kur'an okuyup, dua ederler,
Sonra kalkıp, işlerine giderler.

Can dostların giderken yavaş yavaş,
Kabrinde kopacaktır büyük savaş.

Hayal gibi geçti dünya hayatın,
Yalnız kaldın, gitti bütün dostların.

Gidenlerin arkasından bakarsın,
Ayak seslerini tek tek duyarsın.

Konuşarak, gülüşerek giderler,
Seni yalnız bırakarak giderler.

Ah! Sanki dün doğdum, koştum, oynadım,
Hani nerede dostlarım, evladım?

Şu an gerçekten mezarda mıyım ben?
Korkunç kâbuslar mı görüyorum ben?

Kâbus mu? Rüyâ mı? Hayal mi? derken,
Sorgu melekleri gelir göklerden.

Meleklerin adı Münker-Nekir'dir,
Sesleri gök gürlemesi gibidir.

Heybetle "*Rabbin kim?*" diye sorarlar!
"*Seni yaratan kim?*" diye sorarlar!

Günahtan kaçan gerçek mü'min isen,
Yüce Allah'a kulluk etmiş isen,

Hiç korkmadan melekleri dinlersin,
"*Rabbim ALLAH!*" diye cevap verirsin.

Sonra Dinin, Peygamberi sorarlar,
Bunların da cevabını alırlar.

"*Dinim İslâm, başka din bilmem!*" dersin,
"*Dünyada İslâm'ı yaşadım*" dersin,

"*Peygamberim de Muhammed'dir*" dersin,
"*Peygamberimi çok severim*" dersin.

Sevincinden aslan gibi kükrersin,
Kelime-i Şehadet getirirsin!

İmânın parlar, kabrinde *NUR* olur,
Kabrin hem geniş hem aydınlık olur.

Namaz, nur şeklinde yardımcın olur,
Sâlih mü'minler, arkadaşın olur.

Ölen yakınların hepsi gelirler,
Seninle açıkça sohbet ederler.

Münker-Nekir sevinerek giderler,
Artık sana korku, hüznün yok derler.

Kabrin Cennet bahçesi olur,
O an sana, en büyük bayram olur.

Huzur, güven, ruhsal zevke erersin,
Neden daha önce ölmedim dersin!..

* * *

İnançsız, imânsız, putperest isen,
Din karşıtı, baskıcı, zâlim isen,

Abdestsiz, namazsız, alkolik isen,
Allah'a isyan eden bir kul isen,

Aşırı korkudan şoka girersin,
Her tarafı kapkaranlık görürsün.

Meleklerle bir cevap veremezsin,
"Benim Rabbim Allah'tır!" diyemezsin.

Çünkü Allah'a imân etmemişsin,
Güzel Allah'a kulluk etmemişsin.

Dinini, Peygamberi bilemezsin,
İslâm dışı sapık yola gitmişsin.

Boşa geçmiş senin dünya hayatın,
Ruhun duymamış imânın tadın.

"Allah!" diyeceğine "Gool!" demişsin,
Ekran başında ömrün tüketmişsin.

Kur'an yerine müzik dinlemişsin,
Namazdan kaçıp, alkol tüketmişsin.

Günler düzenleyip, yiyip, içmişsin,
Dostlarınla doyasıya gülmüşsün.

Münker-Nekir üzülerək giderler,
Senin için başka çâre yok derler.

Sonra korkunç azap meleği gelir,
Mezarını Cehennem'e çevirir.

Cehennemden pencereler açılır,
Gayyalardan sıcak sular fışkırır!

Kabrin kapkara zindan gibi kararır,
Günahların yılan gibi saldırır!

Kiyâmete kadar azap çekersin,
Ölen dostlarınla görüşemezsin.

Anam beni doğurmasaydı dersin!
Dünyada hiç yaşamısaydım dersin!..

KABİR HAYATI

Ölümlle mahşer arası bir devre,
Maddeler ötesi bir ara devre.

Kabir hayatı denir bu devreye,
Berzah âlemi denir bu devreye.

Kabir hayatı dünyaya benzemez,
Dünyadaki düzen orada geçmez.

Bedensiz, organsız farklı bir âlem,
Maddeler ötesi ruhsal bir âlem.

İsterseniz bunu biraz açalım,
Berzah âlemine biraz dalalım.

Önce ruhla bedeni tanıyalım,
Ruh nedir? Beden nedir? Anlayalım.

Her an hücren değişir, Ruh değişmez,
Etin derin değişir, Ruh değişmez.

İnsanın kalıcı kimliği Ruhtur,
Aslı, özü, gerçek varlığı Ruhtur.

Ruhsuz beden et ve kemik yığını,
Ruh çeker iki âlemde kaygını,

Ruhsuz beden çürür, kokar leş olur,
Ruh ile beden, saygın insan olur.

Ruh gidince, anne evlâttan korkar,
Ruh varsa, hasta da olsa kucaklar.

Aslımız Ruhtur, böbrek, ciğer değil!
Kalp, bağırsak, kemik yığını değil!

Böbreğin değişse, sen değişmezsin,
Gözlerin değişse, sen değişmezsin,

Kalbin de değişse, sen değişmezsin,
Kanın da değişse, sen değişmezsin.

Sen *RUH*'sun organlarına *BEN* deme!
Et ve kemik yığınınına *BEN* deme!..

* * *

Huzur ve bunalım ruhsal olaydır,
Bedensel yapıyı aşan olaydır.

Ruhsal açıdan huzurlu olanlar,
Böbreęi, ciğeri hasta olanlar,

Hastanelerde huzurla yatarlar,
Gelen dostlarıyla sohbet yaparlar,

Bedensel açıdan saęlam olanlar,
Ama ruhsal bunalımda olanlar,

Bir dakika huzurla yatamazlar,
Evlere, hastanelere sığmazlar.

Kocaman dünya dar gelir onlara,
Bazıları kalkışır intihara.

Ölünce her şey bitecek sanırlar,
Bunalımdan kurtulacak sanırlar.

Ah!, Bilseler durum tam aksinedir,
Gerçek ruhsal bunalım kabirdedir.

Zamanla beden çürür, toprak olur,
Azap da, Rahmet de Ruhlara olur.

Bedenden geç, Ruhunu olgunlaştır,
Ruhsal huzur için olgunluk şarttır.

Ruhsal olgunluk imâna bağlıdır,
Allah aşkıyla yanmaya bağlıdır.

Gâfil Ruhla Berzah hayatı geçmez,
Beden çürür ama Ruhlar çürümez!

Son nefeste Allah diye ölenler,
İmânla, ihlâsla, kabre girenler,

"Rabbin kim?" diye sorunca melekler,
Ruhsal zevkle *"Rabbim Allah!"* diyenler,

Kabir çukurunda tutsak olmazlar,
Diledikleri gibi dolaşırlar.

Beden kafesinden kurtulan Ruhlar,
Berzah'ta kuşlar gibi uçuşurlar.

Yeme, içme, tuvalet dertleri yok,
Soğuk, sıcak, yer çekimi derdi yok.

Yakınlarını bulup konuşurlar,
Berzah âlemine uyum sağlarlar.

Zamanla alışır Ruhlar oraya,
Sanki hiç gelmemiş gibi dünyaya.

Dünyada eşi, evladı olanlar,
Ana, baba, kardeşi bulunanlar,

Onları sık sık ziyaret ederler,
Dostlarından dua, sevap beklerler.

Gelen sevaplarla nurları artar,
Ruhsal zevkleri, feyizleri artar.

Azapta ise, azabı hafifler,
Az da olsa kabri biraz genişler.

Kimine her an bol bol sevap gelir,
Kimine de ayda, yılda bir gelir.

Hiç gelmeyenlerin boynu bükülür,
Onlara diğer Ruhlar da üzülür.

Binlerce yıldır Berzah'ta olanlar,
Dünyada eşi, dostu kalmayanlar,

Âhirete imânla göçmüşlerse,
Kabirde "*Rabbim Allah!*" demişlerse,

Din kardeşlerinden sevaplar gider,
Çünkü din kardeşliği devam eder.

İslâm'a, Kur'an'a karşı olanlar,
Çağdaşlığı din karşıtı sananlar,

Kabirde "*Rabbim Allah!*" diyemezler,
Meleklerle tek cevap veremezler.

Onlar için dua etmek haramdır,
"**velâ tekum alâ kabrihi**" vardır.

Onlara dünyadan tek sevap gitmez,
Kabir azapları hiç hafiflemez...

DÜNYA'NIN SONU

Madde âleminde denge-düzen var,
Her varlığın belirli bir ömrü var.

Ömrünü tamamlayan canlı ölür,
Cansızlar başka maddeye dönüşür.

Bir gün dünyanın da sonu gelecek,
Kıyâmet kopacak, herkes ölecek.

Dünyanın sonunu merak edersen,
Kıyâmet yakın mı? Uzak mı? dersin,

Önce kendine, sonra çevrene bak!
Dünyada İslâmi yaşantıya bak.

Bedenin düzeni ruha bağlıdır.
Ruhsuz beden kokar, çürür, dağılır.

Dünya düzeni İslâm'a bağlıdır,
İslâmsız dünyada düzen mi kalır?

Neden mi? Son ilâhi din İslâm'dır,
İslâm'ın sonu, dünyanın sonudur.

İstersen, gel beraber dertleşelim,
Aynı ortak görüşte birleşelim.

Rabbimiz bir, dinimiz bir kardeşiz,
Son peygamber Muhammed ümmetiyiz.

Öncelikle gafletten uyanalım,
Ön yargıdan arınarak bakalım!

Çıplaklık başını almış gidiyor,
Başörtüsü zulmü devam ediyor.

Hayâ kalktı, kadınlar çırılçıplak,
Peki bunun sonu ne olacak?

Hadiste geldi, beteri olacak,
Yoksa bunlar daha mı soyunacak?

* * *

Sigara, bira ilkokula girdi!
Liseler kim bilir ne hale geldi?

Daha yukarılara gitmeyelim!
Fazla ayrıntılara girmeyelim!

Ah gençlik! Seni böyle eğiten kim?
Seni çıkarına alet eden kim?

Çıplaklık cinsel dengeleri bozdu,
Alkol ve fuhuş günlük yaşam oldu.

Cinsel sapıklar çok canlara kıydı,
Bunalımdan çok yuvalar yıkıldı.

Yalan, kumar, faiz her eve girdi,
İlâhi emirler bir bir delindi!

Toplum, günahlarda yarışa girdi,
Ah! Genç kızlarımız ne hale geldi.

Her evde müzik, her evde sinema,
Câmiye gidip, uymazlar imama.

Küçükte saygı, büyükte şefkat yok,
Yalansız, hilesiz alış-veriş yok.

Memurlar, işçiler ücret peşinde,
Gençler, kadın ya da topun peşinde.

Kala kala kupkuru namaz kıldı,
O'nu kılanlar da pek çok azaldı!

İslâm'ın ismi, dinin resmi kaldı,
Câmilerin yaldızı, süsü kaldı.

Erkekler kahvede oyun başında,
Kadınlar, kızlar çarşıda pazarda.

Daldık dünyaya, unutuldu mezar!
İmânlar zayıflıyor azar azar!

Kalmadı ölümden korkup ağlayan,
Cennet'i, Cehennem'i hatırlayan.

Dinsizliğin adı çağdaşlık oldu,
Gerçek Müslümanlar gerici oldu.

İmam hatipler irtica sayıldı,
Kur'an kursları askıya alındı.

Hiristiyan misyonere tam destek,
İslâm için çalışanlara köstek!

Cübbeli, sakallı papaza saygı,
Başörtülü okuyanlara yargı!

Bunlar için yaratılmadı insan!
Bu gidişe "Duur!" der bir gün yaratan!

* * *

Ey İnsan! Gaflet uykusundan uyan!
Boşuna mı yarattı seni Rahman?

Yere, göğe bak! Bir şeyler oluyor!
Doğal denge ve düzen bozuluyor.

Bunlar uyarıcı işaretlerdir,
Belki Kıyâmet'in sinyalleridir.

Ne yapayım? Elden ne gelir deme!
Son güvencen tevbe'yi ihmal etme!

Allah, Enfal süresinde bildirdi;
Size iki güvence verdim dedi.

Biri son peygamber, biri Tevbe'dir,
Bu ikisi ilâhi güvencedir.

Peygamber gitti, tek güvence kaldı,
İşimiz tevbe, istiğfara kaldı!

Tevbenin aslı, günahtan kopmaktır,
Yaptığına pişman olup yanmaktır!

Sonra Rabbimiz'den af dilemektir,
Günahlara yeniden **dönmemektir!**

Toplumsal tevbe, ilâhi emirdir,
Doğal dengelerin güvencesidir.

Tevbe edilikçe Kıyâmet kopmaz!
Yerin, göklerin düzeni bozulmaz!..

* * *

Gelin, geç kalmadan tevbe edelim!
Yüce Rabbimizden af dileyelim!

Günahlardan, haramlardan kopalım!
Milletçe bütün, beraber olalım.

Türbandan, imam hatipten korkanlar,
Laikliği yanlış yorumlayanlar,

Unuttular mı! Türk'ün tarihini?
Fatih'leri, Barbaros Hayrettin'i.

Türk Kurtuluş Savaşı'nı başlatanlar,
Yunan'ı sürüp denize atanlar,

Maraş'ı Fransızdan kurtaranlar,
Vatan için gâzi, şehit olanlar,

Hepsi de abdestli, namazlı idi!
Hanımların başı örtülü idi!

Allah korusun, bir savaş çıkarsa,
Düşmanlar ülkemize saldırırsa!

"Allah Allah!" diye Mehmet savaşıır,
Başörtülü Ayşe cephâne taşıır.

Hepimiz bu vatanın evladıyız,
Hepimiz vatana çalışmalıyız.

Lânet olsun! Milleti bölenlere,
Bu vatana ihanet edenlere.

İnananlardan baskı, zulüm kalksın!
Eşitlik ilkesi tam uygulansın!

Yargı hür, bağımsız, tarafsız olsun!
Kanunlar ön yargısız uygulansın..

KIYÂMET SİNYALLERİ

Yavaş yavaş yaklaşınca kıyâmet,
Belirecek küçük büyük alâmet.

İnsanlar dinden Kur'an'dan kopunca,
Dinsiz, dengesiz yaşam başlayınca,

Doğal denge ve düzen bozulacak,
Doğal âfetler dünyayı saracak.

Bereket kalkacak, kıtlık olacak,
Her şey sunî, her şey sahte olacak.

Dünyada yaşam çok zor olacak,
Yeryüzü depremlerle sarsılacak.

Sürekli su baskınları olacak,
Sel suları çok canları alacak.

Temiz hava, temiz su azalacak,
İnsanların sağlığı bozulacak.

Sevgi, saygı, doğal yaşam kalkacak,
İnançsızlık bir hastalık olacak.

İnançsız nesil ilkesiz olacak,
Sapıklıktan bunalımlar doğacak.

İçki, fuhuş günlük yaşam olacak,
Kadınlar çıtırçıplak soyunacak.

Dindarlara ağır baskı olacak,
Makam, mevki fâsıklara kalacak.

İnançsızlık resmi ilke olacak,
Tüm kurallar din karşıtı olacak.

Örf, âdet, gelenek, haya kalkacak,
Toplumda cinsel bunalım olacak.

Kaos, kargaşa sokağa taşacak,
Terör, eylem tüm dünyayı saracak.

Ruhsal bunalım her eve girecek,
Dünya yaşanılmaz hale gelecek.

Bunalımlar devlete sıçrayacak,
Korkunç ve büyük savaşlar olacak.

Ruhsal denge aşırı bozulunca,
İnsanlar sapık ve çılgın olunca,

En korkunç felaket *Deccal* gelecek,
Müminlere baskı, zulüm edecek.

Peygamber soyundan *Mehdi* gelecek,
Evliyalar O'na biat edecek.

Sonra yerden *Dâbbetül-arz* çıkacak,
Mü'minler, kâfirler belli olacak.

Hazret-i İsâ da gökten inecek,
Deccal'in rejimine son verecek.

Ye'cüc, Mecüc toplumları çıkacak,
Yeryüzünde fitne, fesat olacak.

Üç gün, üç gece *Güneş* doğmayacak,
Dünyada korkunç karanlık olacak.

Üç gündenden sonra batıdan doğacak
Ama, Tevbe Kapısı kapanacak.

Bu olayda dengeler bozulacak,
Dünyanın düzeni alt üst olacak.

Gök (ozon tabakası) yarılacak,
Atmosferik olaylar başlayacak.

Uzaydan korkunç ışınlar gelecek,
Yeryüzü cehenneme dönüşecek.

Aşırı korkunç sıcaklar olacak,
Su ve hava dengesi bozulacak.

Kutuplardaki buzlar eriyecek,
Dünyanın *SU* dengesi değişecek.

Dağlardaki karlar da eriyince,
Yeryüzü bataklığa dönüşünce,

Hayat koşulları tek tek kalkacak,
Çok korkunç fırtınalar da kopacak.

Allah İsrâfil'e emir verecek,
"Ya İsrâfil! Sûr'a üfle" diyecek.

KIYÂMET

Takdir edilen zamanı gelince,
Yüce İrâde tecelli edince,

Allah, İsrâfil'e emir verecek,
"Ya İsrâfil! Sûr'a üfle" diyecek.

İsrâfil o kutsal nefesi ile,
Allah'ın verdiği güç kudret ile,

Derhal o kutsal Sûr'a üfleyecek,
Yerin, göğün düzeni değişecek.

Korkunç sesler, patlamalar olacak,
Ve KİYÂMET olayı başlayacak.

Denge-düzen, çekim gücü kalkacak,
Atomlar arası bağlar kopacak.

Yerler, gökler paramparça olacak,
Dağlar çarpışıp, toz duman olacak.

Okyanuslar petrol gibi yanacak,
Yeryüzü kıpkızıl alev olacak.

Atomlar arası bağlar kopunca,
Her biri korkunç radyasyon saçınca,

Yer, gök nükleer santral olacak,
Yerler, gökler başka şekil alacak.

Fiziksel, kimyasal olay olacak,
Dünyamız bembeyaz gümüş olacak..

Göklerin de düzeni değişecek,
Fizik, kimya oraya da girecek.

Denge-düzen, çekim gücü gidince,
Hidrojen Helyum'a dönüşmeyince,

Güneşin enerjisi tükenecek,
Dürülüp kömür haline gelecek.

Uyduları uzayda dağılacak,
Zavallı güneş garip kalacak.

Kimyasal denge-düzen bozulunca,
Fizik kuralları alt üst olunca,

Yıldızlarda da düzen bozulacak,
Enerji kaynakları kuruyacak.

Yıldızlarda reaksiyon durunca,
Enerji kaynakları kuruyunca,

Kızıl gül şekline dönüşecekler,
Genişleyip infilak edecekler.

Gökyüzü kıpkızıl alev olacak,
Zeytinyağı tortusu gibi yanacak.

Sonra, yer gök başka şekil alacak,
Dünya, güneşe çok yakın olacak.

Yeni dünyada Mahşer kurulacak,
Tüm canlılar orada toplanacak..

Kıyâmet'te insanlar ne olacak?
Gökteki melekler sağ mı kalacak?

Allah buyurdu Zümer süresinde,
Tam altmış sekizinci âyetinde.

İsrâfil Sûr'a üflediği anda,
İstisna kılınanlar dışında,

Yerdeki, gökteki bütün canlılar,
Melek, insan, cin, şeytan ve hayvanlar,

Korkudan çıldırıp yere düşecek,
Hepsi de aynı anda can verecek.

İstisna kılınan kutsal melekler,
Sûr üflendiğinde ölmeyecekler.

Allah Azrâil'e emir verecek,
"Bunların canını, Sen al!" diyecek.

Sonra sıra Azrâil'e gelecek,
O da ecel şerbetini içecek.

Azrâil kendi canını alacak,
Canlıların işi tamam olacak.

YENİDEN DİRİLİŞ

Korkunç Kıyâmet olayından sonra,
Yerler, gökler harab olduktan sonra,

Yüce Allah OL emrini verecek,
Yer, gök başka düzene girecek.

Hidrojen-Helyum devreye girecek,
Güneş'e yepyeni güç verilecek.

Kırk gün sürekli yağmur yağacak,
Yeni yaşam koşulu oluşacak.

Allah, İsrâfil'e hayat verecek,
"Ya İsrâfil! Sûr'a üfle" diyecek.

İsrâfil tekrar Sûr'a üfleyince,
"Kalkın! Çürüyen kemikler" deyince,

Tüm canlılar kabirden fırlayacak,
"Bizi kim kaldırdı?" diye soracak.

İşte o an, korkunç bir gün olacak,
O gün, *Vel-ba'sü ba'del-mevt* olacak.

Hayat ve ölüm, ilâhi bir sırdır,
Yuhi ve Yümit, O'nun Esmasıdır.

Atom'u hücreye çeviren O'dur,
Hücreyi atoma döndüren O'dur.

Hücrenin yerle, gökle ilgisi var,
Bedenin hücreye ihtiyacı var.

Hücreyi, bedeni yaratan Bir'dir,
Yerleri, gökleri yaratan Bir'dir.

Yaratmak, öldürmek O'na kolaydır,
Dağıtmak, toplamak O'na kolaydır.

Her şey O'nun bir OL emrine bakar,
Emredince insan kabrinden kalkar..

Bu konuda kuşkusu olanlara,
Ya da imânı zayıf olanlara,

Rabbimiz ne güzel örnek veriyor,
İlk yaratılışa bakınız diyor.

Gelin! İlk yaratılışa bakalım,
Nereden nereye geldik bakalım!

Kökenimiz toprak maddeleridir,
Karbon, azot gibi elementlerdir.

Bulutlardan yere yağmur inince,
Elementler suda çözümlenince,

Bitki kökü tarafından emilir,
Sebzeler, meyveler meydana gelir.

İnsanlar tarafından yenilenler,
Mide, bağırsakta sindirilenler,

Bedene çekilir kan, hücre olur,
Bazıları yumurta-sperm olur.

Yumurta ile sperm birleşince,
Allah'ın izni ile döllenince,

Kimyasal, fiziksel işlemler başlar,
Hücre bölünüp, çoğalmaya başlar.

Kırk günde bedeninin şekli tamamdır,
Ancak, çok küçük bir lokma kadardır.

Dört ayda Ruh'la birleşir bedenler,
Çıkış için Hak'tan izin beklerler.

Emir gelince "*Dünyaya gel!*" diye,
Kimin haddine kalmış "*GELMEM!*" diye.

Doğmak-ölmek elimizde değildir,
Kabirden kalkışta aynen böyledir.

İşte! Bedenimiz topraktan olur,
Ölünce çürür, yine toprak olur.

Yok olmaz, kaybolmaz, takdir böyledir.
Allah'ın koyduğu düzen böyledir.

İsrâfil tekrar Sûr'a üfleyince,
"*Kalkın! Çürüyen kemikler*" deyince,

Yerler, gökler şiddetle sarsılacak,
Korkunç sesler, patlamalar olacak,

Atomlar birbirine karışacak,
Yeni düzen yürürlüğe konacak,

İnsan dirilip kabrinden kalkacak,
Kendini başka âlemde bulacak..

MAHŞER

Mahşerinde belirli zamanı var,
O'nu takdir eden yüce Allah var.

Takdir edilen zamanı gelince,
Yüce Allah *OL* emrini verince,

Öncelikle melekler dirilecek,
Onlara yeni görev verilecek.

Allah, Cebrâil'e emir verecek,
"Habibim Muhammed'e git!" diyecek.

*"Sakın korkmayın! Sûr üfürülünce,
Üzülmesin ümmetin görmeyince".*

Cebrâil gidip dünyaya bakacak,
Farklı dünya ile karşılaşacak.

Ah! Ne Medine var, ne Uhud Dağı,
Ne Mekke, Kâbe var, ne de Nur Dağı.

Yeryüzü harab olmuş, tek canlı yok,
Mescid yok, Mihrab yok, namaz kılan yok.

Dünyaya hüznün çökmüş, her şey mahzun,
Yer mahzun, gök mahzun, melekler mahzun.

Cebrâil de, mahzun mahzun beklerken,
"Muhammedim kalksa da, görsem" derken.

Allah, İsrâfil'e emir verecek,
İsrâfil derhal Sûr'a üfürecek.

İsrâfil tekrar Sûr'a üfürünce,
Kabirler sarsılıp, alt üst gelince,

Atomlar birbirine karışacak,
Bedensel yapılar tamam olacak.

Berzahta bekleyen Ruhlar koşacak,
Her biri kendi bedenini bulacak.

Kabirden kalkış çok âni olacak,
İnsanlar çılgın gibi fırlayacak.

"Kabrimizden kim kaldırdı?" diyecek,
İster istemez Mahşer'e gidecek.

Kabirden kalkış çok farklı olacak,
İnancına göre sıfat alacak.

Kimi yürürken, kimi sürünecek,
Kimi nurlu, kimi kara olacak..

* * *

Mahşer yeri bu dünyada olacak,
Tüm canlılar orada toplanacak.

Güneş, dünyaya çok yakın olacak,
Cehennemî bir sıcaklık olacak.

Mahşerde sürekli gündüz olacak,
Bir günü tam elli bin yıl olacak.

Beyin kaynayıp, ciğerler yanacak,
İnsanlardan korkunç terler akacak.

İnsan, hayvan bir arada olacak,
Cinler, şeytanlar da orda olacak.

Melekler saf saf halka olacak,
Mahşer yerini çembere alacak.

Aşırı korkunç izdiham olacak,
Çıplak bedenler birbirin yakacak.

Cehennem Mahşer'e getirilecek,
"İşte! Cehennem budur" denilecek.

Cehennem öfkesinden patlayacak,
Ateşini etrafına saçacak.

Nefsi nefsi korkunç bir an olacak,
Ana-baba yavrusundan kaçacak.

Günah işleyen çok pişman olacak,
Kahrından ellerini ısırarak.

Ciğeri yanacak, dili sarkacak,
Bir damla suya hasret kalacak..

* * *

Sonra amel defteri dağılacak,
Gökten kar tanesi gibi yağacak.

O an heyecan doruğa çıkacak,
Herkes yaptığını orda bulacak.

Kimine sağ yanından verilecek,
İşte onlar, Cennet ehli olacak.

Kimine sol yanından verilecek,
Onlar da Cehennem ehli olacak.

Allah'a, âhirete inananlar,
Namazlarını düzenli kılanlar,

Tesettür emrine bağlı olanlar,
İlâhi emri tam uygulayanlar,

Bunların sağ eline verilecek,
Melekler onları tebrik edecek.

Yüzleri gülecek, sevinecekler,
"Bakın bakın!" diye gösterecekler.

Korkuları, kuşukuları gidecek,
Dostları onlara gıpta edecek,

Arş'ın gölgesinde dinlenecekler,
Havz'ı Kevser suyundan içecekler,

Melekler onlara müjde verecek,
"Sizlere korku, hüznün yok" diyecek.

Ya Din'e, Kur'an'a karşı olanlar,
Sapıtıp, taş'a puta tapanlar,

Çağdaşlığı hayasızlık sananlar,
Genç kızın örtüsüyle oynayanlar,

Bunların sol eline verilecek,
O anda tüm ümitleri sönecek.

Çılgın gibi sağa sola bakacak,
Kahrından ellerin ısırarak.

"Ah! Kabrimde toprak olup, kalsaydım,
Şu an Mahşer yerinde olmasaydım".

Ağlayıp pek çok ah vahlar edecek,
Seller gibi gözyaşları dökcek.

Melekler acıyarak seyredecek,
"Dünyada ağlasaydın ya!" diyecek..

* * *

Ardından sorgulama başlayacak,
Adâlet Mîzan'ları kurulacak.

Mîzan'da sevap-günah tartılacak,
İlk sorgulama imândan olacak.

İnançsız, sapık görüşlü olanlar,
Taşa puta tapan müşrik olanlar,

İslâm'a, Kur'an'a karşı olanlar,
Mü'minlere baskı zulüm yapanlar,

İlk sorgulamada elenecekler,
Zebâniye teslim edilecekler.

Ayağında zincir, boynunda demir,
Allah, Zebâniye verecek emir.

*"Atın atın! Cehennem'e bunları,
Gazabım, ateşim yaksın bunları!"*

"Dinim İslâm! Rabbim Allah!" diyenler,
Allah'ın emrine boyun eğenler,

İlk sorgulamada elenmeyecek,
Namaz'ın sorgusuna geçilecek.

Namaz'ın sorgusu çetin olacak,
Tüm ayrıntılar ortaya konacak.

Tam erginlik çağından başlanacak,
Her vakitten tek tek sorgulanacak.

Eğer bir vakti kazaya kaldıysa,
Sonra onun kazasını kılmadıysa,

Mîzan başında çok terler dökülecek!
Bilmem hesabını nasıl verecek?

Kılınan ve kabul olan namazlar,
Mîzan'ın sağına konulacaklar.

Kılınmayanlar sola konulacak,
Günahı aşırı korkunç olacak.

Namaz, Mîzan'da etkili olacak,
Çünkü sevabı çok fazla olacak.

Beş vaktini düzenli kılanların,
Kaza borcunu tamamlayanların,

Sorgulamaları kolay geçecek,
Kılmayanlar onlara imrenecek.

Diğer farzlardan da sorgulanınca,
Oruç, zekât ve hac tamamlanınca,

Sonra sıra haramlara gelecek,
El, ayak, deri tanıklık edecek.

Bu dünyada açık saçık gezenler,
Allah'ın emrine isyan edenler,

Bilmem ki nasıl hesap verecekler!
Ah! Dünyada bunları düşünseler!

İçki içen, yetim malı yiyenler,
Faiz, rüşvet, haramla geçinenler,

Kumar oynayan, yalan söyleyenler,
Gıybet eden, yalan yemin edenler,

Kul hakkından da tek tek sorulacak,
Mazlum, zâlimden hakkını alacak.

Ana, baba, evlât, komşu hakları,
Karı koca, yetimlerin hakları,

Vuran, kıran, sözlü hakaret eden,
Mazlum'a, garibe işkence eden,

Haklar, sevap olarak verilecek,
Hiç kimse hakkını af etmeyecek!...

Zâlimin sevabı yetersiz ise,
Ya da hiç sevap işlememiş ise,

Mazlumum günahından yüklenecek,
Çift günahla Cehennem'e gidecek!...

Sevap ve günah tartıldıktan sonra,
Haklılar, hakkını aldıktan sonra,

Mü'mine Cennet yolu açılacak,
Çekilen tüm çileler son bulacak!.

SIRAT KÖPRÜSÜ

Mahşerdeki yargılama bitince,
Sıra, Sırat Köprüsüne gelince,

Heyecan yine doruğa çıkacak,
Mü'minlerin son sınavı olacak.

Kıldan ince ve kılıçtan keskindir,
Onu geçmek, gerçekten çok çetindir.

Sıratı geçmeden kurtuluş yok ki!
Cennete gidecek başka yol yok ki!

Cehennemin üstüne kurulacak,
Altında korkunç Gayya kaynayacak.

Buharı, dumanı dehşet saçacak!
Zebânî'de insana saldıracak!

Korkunç alevler köprüyü aşacak!
Herkesi günahı kadar yakacak!

Çekim kanunu devreye girecek,
Günahkârları içine çekecek.

Cehennem köpekleri havlayacak,
Günahkârı tutup yakalayacak.

Dünyada günahlardan arınanlar,
Günahı Sırat'a taşımayanlar,

Tevbe edip, İslâm'ı yaşayanlar,
Dine ve Kur'an'a sahip çıkanlar,

Sırat köprüsün hızla geçecekler,
Çok hafif, ılık ısı sezecekler.

Nebiyler ışık hızıyla geçecek,
Siddiklar onları takip edecek.

Dünyada ilâhi aşkı tadanlar,
Gece-gündüz "Allah!" diye yananlar,

Sırat köprüsüne geldiklerinde,
Ateşi, alevi gördüklerinde,

Aşk ile "Allah Allah!" diyecekler,
Cehennem ısısın düşürecekler.

Cehennem onlara sitem edecek,
"Ne olur! Acele geçin" diyecek.

"Siz Allah dedikçe ısım düşüyor,
Doğal dengelerim alt üst oluyor".

* * *

İmânı zayıf, günahı çok olan,
Dünyada ömrünü boşa harcayan,

Çağdaşım diye çağlara çarpılan,
Allah'tan korkmadan çıplak dolaşan,

Beş vaktini tam düzenli kılmayan,
Ölümü unutup, gülüp oynayan,

Eğer dönüş yapmadan ölürse!
Günahından arınmadan giderse!

Vallahi Sıratı pişman olacak,
Günahları sırtında yük olacak!..

Buhar, duman, alev onu yakacak,
Derisi yanıp, etleri kokacak.

Düşe kalka, güçlükle yürüyecek,
Üç beş atım atıp, tökezleyecek.

Her günahı için bir kez düşecek,
Duyduğu zevk kadar acı çekecek.

Sıratdaki yanma yeterli gelse,
Günahlarından tam arınılabilse,

Ânında yanma işlemi duracak,
Cehennem'e düşmekten kurtulacak.

Sevinçle koşup, Sırat'ı geçecek,
Mü'min kardeşlerine yetişecek.

Ancak, günahı çok olan geçemez,
Cehennem'de yanmadan temizlenemez.

Dünya hayatları bomboş geçenler,
Güle oynaya günah işleyenler,

Sıratla işleri çok zor olacak,
Zebâniler onlara saldıracak.

Alevler arasında kalacaklar,
Kapkara dumandan boğulacaklar!

"Yandım yandım!" diye bağıracaklar,
Günahlardan arınamayacaklar.

Düşecekler Cehennem'in içine,
Korkunç zebânilerin eline!..

CEHENNEM

Allah buyurdu Kur'an'ı Kerim'de,
Âyetel Kürsi'nin bir evvelinde;

"Kâfirler zalimdir" zulme doymazlar,
İnsan hakları falan tanımazlar.

Saldırgandırlar, baskıcı olurlar,
Bir de çifte standart uygularlar.

İnanca, yaşama baskı yaparlar,
Kılık kıyafete sansür koyarlar.

"İrtica!" diye yaygara yaparlar,
Milli birliği, huzuru bozarlar!

Bir çayırdı binlerce kuzu olsa,
Uzaklarda da bir canavar olsa,

Kuzular ürkerler otlayamazlar,
Çayırdı rahatça dolaşamazlar.

Huzur gider, denge-düzen bozulur,
Çayırlar kuzulara zindan olur.

Cennetin zindan olmaması için,
Denge-düzenin korunması için,

Cennette mü'minin huzuru için,
Kavgasız, baskısız yaşamı için,

Cehennem de lazım zalimler için,
Allah, Peygamber tanımayan için..

Mahşerdeki yargılama bitince,
Ve feriykun fin-nar günü gelince,

Kâfirler, mü'minlerden ayrılacak,
Sonra Cehennem'e sevk olunacak.

Cehennem'e sevkîyat başlayınca,
Kurtuluş ümitleri kalmayınca,

Pişmanlıktan çılgına dönecekler,
"Ah!.. Aldandık dünyaya" diyecekler.

Cehennem uzaklardan görününce,
Melekler, "İşte Cehennem!" deyince,

Korku ve panik doruğa çıkacak,
Başlarına kıyâmetler kopacak.

Cehennem kapıları açılacak,
Zebâniler kâfirlere soracak;

"Size kitap, peygamber gelmedi mi!
Rabbiniz size haber vermedi mi!

Neden inanmadınız Cehennem'e!
Nasıl isyan ettiniz Rabbiniz'e!"

Kafirler çaresiz "Evet" diyecek,
"Nefisle şeytana uyduk" diyecek.

Zebâni lideri emir verince,
"Derhal Cehennem'e girin" deyince,

Cehennem kapıları açılacak,
Kâfirler Cehennem'e atılacak.

Kâfirlerin her şeyi bitti artık,
Cehennem hayatı başladı artık.

Nerelere baksalar, ateş ateş!
Nerelere kaçırsalar, ateş ateş!

Ateşten sıcak yakıcı buharlar,
Nefesi kesen boğucu dumanlar,

Ateşlerden yaratılmış hayvanlar,
Kapkara köpekler, korkunç yılanlar,

Açık gezenlere saldıracaklar,
Altlarına alıp ısıracaklar.

Zina edenlerden irin akacak,
Pis kokusu Cehennem'i saracak.

Edep yeri demirle dağlanacak,
Duyduğu zevk kadar acı duyacak.

Her günah misli ile azap olacak,
Günahına eş oranda olacak.

Bir de Gayya deryası var orada!
Akan irinler toplanır orada.

Büyüktür, derindir, durmadan kaynar,
Buharı ateşten daha çok yakar.

Beş vakit namazını kılmayanlar,
Gayya deryasına atılacaklar..

* * *

Mahşer'de güneş altında yananlar,
Aç susuz Cehennem'e atılanlar,

Açlıktan çılgın gibi olacaklar,
"Açız! Açız!" diye bağıracaklar.

Zebâni ne yapsın, ne var elinde!
Ekmek, yemek mi var ki Cehennem'de.

Ünlü Zakkum ağacı var orada,
Bir de dikenli dariğ var orada.

Dünyada pasta, börek beğenmeyen,
İçkili lokantada yemek yiyen,

Çılgın gibi zakkum, dariğ yiyecek,
Sonra, "Yandım yandım! Su su!" diyecek.

Cehennem'de tatlı, soğuk sular yok,
Şırl şırl akan dere suyu yok.

Kan, irin birikintisi sular var,
Gayya deryasının acı suyu var.

Su yerine kola, gazoz içenler,
Sonra da Allah'a isyan edenler,

Hamîm, gassak sularını içecek,
"Ah!.. Yandım" diye yere serilecek.

Ölümü isteyecekler, ölüm yok!
Yanmaktan başka seçenekleri yok!..

* * *

Cehennem'in yedi kapısı vardır,
Her kapıdan bir bölüme yol vardır.

Alt bölümde münafıklar yanacak,
Azapları çok şiddetli olacak.

Üst bölüm, günahkar mü'min içindir,
Bunlar sürekli kalıcı değildir.

Mü'minler günahı kadar yanacak,
Çok adil ve çok dengeli olacak.

Eteği biraz daha uzun olan,
Az da olsa başı örtülü olan,

Milimler, santimler hesaplanacak,
Ona göre Cehennem'de kalacak.

Başı açık, eteği kısa olan,
Çarşıda, pazarda fazla dolaşan,

Gençlik, güzellikte hesap olacak,
Ona göre Cehennem'de yanacak.

Haramdan kazanıp, harama veren,
Aldığı rüşveti alkole veren,

Gelirden, giderden ceza alacak,
Cehennem'de iki katı yanacak.

Zebânilerin lideri *Mâlik*'dir,
Ceza listesi onun emrindedir.

Yâ filan! diye isim okuyacak,
Cezasını çeken derhal çıkacak.

Kimileri yüzlerce yıl yanacak!
Kimileri binlerce yıl kalacak.

En son mü'min yetmişbin yıl yanacak!
Cehennemden emekleyip çıkacak.

En son mü'min Cehennem'den çıkınca,
Ardından kapılar tam kapanınca,

O an kâfirlere çok zor gelecek,
"Ah!.. Allah'a inanmadık!" diyecek..

* * *

Peki onların sonu ne olacak?

Cehennem'de sürekli mi yanacak?

Cehennem gerçekte ateş demektir,
Oraya giren yanacak demektir.

Hastaya sorarsan, "Ateşim var" der,

"Sıkıldım, daraldım, yanıyorum" der.

Acı haberi alan da, "Yandım!" der,
Acı biberi yiyen de, "Yandım!" der.

Allah dilerse, bağımlılık verir,

Bu yanmalar onlara hafif gelir.

Allah Âdildir, hâşâ zulüm etmez,
Kula, suçtan fazla ceza vermez.

Kâfirler, suçları kadar yanarlar,

Zamanla bağımlılık kazanırlar.

Bağımlılık kazanan ne olacak?
Cehennem'de rahat mı yaşayacak?

Hayır! Ne ölecek, ne yaşayacak,

Duyarsız, ahmak bir varlık olacak!..

VE GÜZELİM CENNET

Defterini sağ eline alanlar,
Mîzanda sevabı ağır olanlar,
“**Feriykun fil-Cenne**”ye ayrılacak,
Bunlara Cennet yolu açılacak.

Önlerine son bir sınav çıkacak,
Onu aşan Cennet’e kavuşacak
Son sınav *Sırat Köprüsü* olacak,
Gerçek mü’minler onu da aşacak.

Günahkârlar Sırat’a takılırken,
Münafıklar Cehennem’e düşerken,
Mü’minler yıldırım gibi geçecek,
Son sınav da başarıyla bitecek.

Sonra engelsiz koşu başlayacak,
Sırat’ı geçen Cennet’e koşacak.
Bu koşu, farklı bir koşu olacak,
Cennet’in önünde noktalanacak!

Cennet’in önüne geldikleri an,
“*Ah! Kapı açılsa*” dedikleri an,
Cennet’in kapıları açılacak,
Rıdvan mü’minleri karşılayacak.

Önce “*Selâmun aleyküm!*” diyecek,
Sonra “*Tertemiz geldiniz!*” diyecek,
Daha pek çok iltifatlar edecek,
“*Buyurun, Cennet’e girin!*” diyecek.

Cennet'e giriş, duygusal olacak,
İnsan, gözlerine inanamayacak!
Tarihsel, evrensel bir an olacak,
Ruhsal heyecan doruğa çıkacak.

Öncelikle peygamberler girecek,
Ve ardından ümmetleri girecek,
Melekler yerlerini gösterecek,
"İşte mülkün, hepsi senin!" diyecek.

Mü'minler, mülklerine yerleşecek,
Ağaçların altında dinlenecek,
Hûriler, vildanlar hizmet edecek,
Allah, *"Yiyin için kulum"* diyecek.

Eşler, eşiyile birlikte olacak,
Cennet divanlarına uzanacak,
Doyasıya sevip sohbet edecek,
Aile hayatı devam edecek.

Eşleri Cehennem'de bulunanlar,
Ya da dünyada eşi olmayanlar,
Cennet'te hiç kimse tek kalmayacak,
Herkes gönlüne göre eş bulacak.

Eşler, her açıdan mutlu olacak,
Bu mutluluk sürekli olacak,
İkisi de genç ve zinde olacak,
Yaşları da hep otuzüç olacak.

Cennet'te ısı hep aynı olacak,
Sürekli bahar mevsimi olacak,
Enerjisi yapısından olacak,
Bu nedenle hep aydınlık olacak.

Dün, bugün, hafta, ay, yıl olmayacak,
Zaman birimi sözlükten çıkacak,
İnsanlar her zaman piknik yapacak,
Ağaçların altında oturacak.

Cennet nimetleri çok bol olacak,
İnsanların gözü gönlü doycak,
Hasetlik, kıskançlık unutulacak,
Her şey önlerinde hazır olacak.

Ağaçların dalları uzanacak,
"Meyvemden kopar" diye yalvaracak.
Hûriler, vildanlar servis yapacak,
Cennet meşrûbatları sunulacak.

Cennet nimetleri şeffaf olacak,
Sindirilip deriden atılacak,
Bağırsaklar devre dışı kalacak,
Tuvalet ihtiyacı olmayacak.

Saçlar ve tırnaklar uzamayacak,
Kuaför salonları olmayacak,
Her şey hazır, her şey doğal olacak,
Mutfak, yemek işi de olmayacak.

Cennet hayatı farklı bir âlemdir,
İnsanlar orada tam güvendedir,
Hastalık, yaşlılık, ölüm yok orda,
Yarınlar için bir kuşku yok orda.

Tüm mü'minler tek kalp gibi olacak,
Birbiriyle doğal kardeş olacak,
Karşılıklı ziyaretler olacak,
Dünya anıları konuşulacak.

Ana-baba ziyaret edilecek,
Evlât, kardeş bir araya gelecek,
Akrabalar, yakınlar toplanacak,
Doyasıya görüşmeler olacak.

Dileyen yerde yaya yürüyecek,
Kimi divanı ile gezinecek,
İsteyen kuşlar gibi uçacak,
İsterse ışık hızını aşacak.

Cennet'in doğası başka olacak,
Denge-düzeni çok farklı olacak,
Bal, süt, şerbet ırmaklardan akacak,
Kevser Irmağı çok tatlı olacak.

Ağaçları altın, gümüş olacak,
Dalı yerde, kökü üstte olacak.
Sarayları mücevherden olacak,
Divanları yakut, zümrüt olacak.

Kadehleri billur gümüş olacak,
Yatak, yastık hâlis ipek olacak,
Giysileri yeşil ipek olacak,
Hepsi hazır, hepsi doğal olacak.

Cennet'te mü'minler özgür olacak,
Zorunlu bir görevi olmayacak,
Namaz ve oruç da farz olmayacak,
Suç günah kavramları da kalkacak.

Cennet'te nimet sürekli artacak,
İnsan ne dilerse, hemen olacak,
Huzur mutluluk doruğa çıkacak,
Hayal duygularını da aşacak!..

Cennet'in bir de ruhsal yönü var,
Peygamber, evliya sohbetleri var.
Ah! Ne feyizli sohbetler olacak,
Ruhlar da mânevi gıda alacak.

Âlimler, toplanıp sohbet edecek,
Âyet ve hadis tefsir edilecek,
Bazı âyetin sırrı çözülecek,
Cennet ilim meclisine dönecek.

Evliyalar ruhsal sohbet yapacak,
Konuları İlâhi aşk olacak,
Cennet ehli doğal aşkı tadacak,
Ruhlar, "Allah!" diye yanacak.

Şehidin sohbeti cihad olacak,
Cihad anıları konu olacak,
"Ah! Tekrar dünyaya dönsen" diyecek,
"Tekrar tekrar şehit olsam" diyecek.

Ashâbı Kiram'da sohbet yapacak,
Çok feyizli, çok anlamlı olacak,
Tek konu *Asrı Saadet* olacak,
Cenneti aşan bir durum olacak.

Peygamber sohbeti farklı olacak,
Önce Âdem Babamız konuşacak,
Cennet anılarını anlatacak,
Havva Anamız yanında olacak.

Yasaklanan ağacı gösterecek,
"İşte! Şu ağaçtan yedim" diyecek,
O an hüzmün duyup, kederlenecek,
Sonra dünya anısına dönecek.

Nuh Peygamber Tûfan'ı anlatacak,
Gemidekiler yanında olacak,
"Altı ay gemide kaldık" diyecek,
"Kâfirler suda boğuldu" diyecek.

İbrahim Nebiy, "Ah! Nemrut" diyecek,
"Beni ateşe o attı" diyecek,
Tevhiddenden tevekkülden bahsedecek,
"Ateş beni yakamadı" diyecek.

Musa Nebiy de "Firavun" diyecek,
"Allah onu suda boğdu" diyecek,
Sina'dan, Âsâ'dan sohbet edecek,
"Yahudiyle çok uğraştım" diyecek.

İsa Peygamber "Havarim" diyecek,
Yahudi ırkına sitem edecek,
"Allah onlardan kurtardı" diyecek,
"Gökte asırlarca kaldım" diyecek.

Peygamberler tek tek sohbet edince,
Ve sıra son Peygambere gelince,
Melekler uçuşup haber verecek,
"Firdevs'e sohbeta gelin!" diyecek.

Firdevs Cenneti özel süslenecek
Vesiyile Makam'ı nûr'a dönecek,
Peygamberler ümmetiyle gelecek,
Sahabeler de hasret giderecek.

Hazret-i Muhammed görüldüğü an,
Makam-ı Mahmûd'a yürüdüğü an,
Coşku heyecan doruğa çıkacak,
Melekler sevinip kanat çırpacak.

Göremeyen gözler gördüğü zaman,
"İşte Muhammed!" denildiği zaman,
Gözler Muhammed'e baktığı zaman,
Cennet'te *Asrı Saadet* olacak.

Peygamberimiz Kur'an okuyacak,
Kur'an'ın yorumunu yapacak,
Âyetlerin şifresini çözecek,
Kur'an mucizesi gerçekleşecek.

Bu sohbetle, kalpler olgunlaşacak,
Ruhsal makamlar bir bir aşılacak,
İnsanlık amacına ulaşacak,
Cemâlullah'a aday olunacak!..

CEMÂLULLAH

Cennet'in de ötesinde bir şey var,
Yüce Rabbimiz'in *NUR CEMÂL*'i var.

Cennet, ruhlara yetersiz kalacak,
Ruhlar, *Cemâl aşkı* ile yanacak.

Hazret-i Musa Tûr Dağı'nda iken,
Allah kelamını aşk ile dinlerken,

Cemâl aşkı ile cezbeye geldi,
"Göster Cemâlini, göreyim!" dedi.

Allah, *"Sen Ben'i göremezsin"* dedi,
"Cemâlime dayanamazsın" dedi.

*"Bak! Dağ dayanırsa, sen de dayanırsın,
O zaman Cemâlim'e kavuşursun".*

Hazret-i Musa, çok çok isteyince,
Rabbimiz dağa tecelli edince,

Dağlar paramparça olup dağıldı,
Hazret-i Musa düştü bayıldı.

Fâni beden Cemâl'e dayanamaz,
Beden dağılır, bir tek hücre kalmaz.

Cennet'teki beden farklı olacak,
Ölümsüz maddelerden yaratılacak..

Cennet'te nefisler tatmin olacak,
Ruhlar ise yine garip kalacak.

Yüce Allah *"Yiyin, için!"* deyince,
"Ne isterseniz vereyim!" deyince,

Ruhlar bu hitaba âşık olacak,
Cemâlullah aşkı ile yanacak!

"Ya Rab! Seni isteriz!" diyecekler,
"Bize Cemâlin göster!" diyecekler.

Ruhlar Allah aşkı ile yanarken,
Nefislerden geçip, Cemâl isterken,

Allah'ın yeni hitabı gelecek,
"Kullarım, sizden razıyım!" diyecek.

Bu hitapla ruhlar daha coşacak,
Cemâlullah aşkı ile yanacak.

"Sen'i isteriz, Sen'i!" diyecekler,
"Bize Cemâl'in göster!" diyecekler.

Ruhlar, yana yana olgunlaşırken,
Cemâlullah'a doğru yol alırken,

"Rabbûr-Rahim'den Selâm" denilecek,
Allah kullarına selâm verecek.

Bu selâmı tüm hücreler duyacak,
Tüm hücreler cezbeyle sarsılacak!

Cennet ehli *"Allah!"* diye yanacak,
Güzel Cennet, daha güzel olacak.

Tûr Dağı, Lenterâni aşılinca,
*Kaabe Kavseyin'*lere ulaşılinca,

Cennet ehli gerçek aşkı tadacak,
Ruhsal zevkler, nefisleri açacak.

Gönül, yana yana kemal bulunca,
Ruhsal makamlar bir bir aşılınca,

Ruhsal *seyrû-sülûk* tamam olacak,
Aradaki tüm perdeler kalkacak.

Takdir olunan şartlar oluşunca,
Ruhsal *seyrû-sülûk* tamam olunca,

Mü'minler *CEMÂLULLAH'*ı görecek,
Cennet ehli murâdına erecek..

MÂLİK BİN DİNAR

Mâlik bin Dinar, gençliğinde İslâm'ı tam yaşamak ve yüce Allah'a gerçek kul olmak istiyor, ancak nefsinin aşamıyor ve bu nedenle zaman zaman bunalıma giriyordu.

Derken evlendi, mutlu bir yuva kurdu ve ardından çok sevimli bir kız çocuğu dünyaya geldi.

Mâlik, kızını aşırı derecede seviyor ve onu görmeden duramıyordu. Ama takdir-i İlâhî'nin gereği kızı iki yaşına gelince âniden hastalandı ve babasının kolları arasında can verdi.

Kızının âni ölümü üzerine şok olan Mâlik, çok sevdiği yavrusunu elleri ile kara toprağa teslim etti, sonra evinde bir köşeye çekilip ağlamaya başladı.

Ağlarken uykuya daldı ve rüyâyı sâdika denilen açık, net bir rüyâ görmeğe başladı.

Hazret-i İsrâfil Sûr'a üflüyor ve yeryüzü alt üst olup, içindekileri dışarı fırlatıyordu.

Mâlik bin Dinar da kendini ayakta buldu. Zebânileri görünce paniğe kapılıp kaçmaya çalıştı ama karşısına Cehennem çıktı.

Ya Rab! Neler oluyordu! Cehennem patlayıp ateşini saçıyor, zebâniler günahkârları yakalayıp, Cehennem'e atıyordu.

Mâlik bin Dinar, tir tir titreyip kendisinin de Cehennem'e atılmasını beklerken,

Zebâniler, *"Ya Mâlik! Geri dön, senin ismin bizde yok"* dediler. Biraz rahatlayan Mâlik geri dönerken sevimli, nurlu, ancak çok zayıf biri ile karşılaştı. Ondandır yardım isteyince, zayıf kişi; *"Bak!*

Ben çok zayıf olduğum için sana yardım edemem ama şu tarafa git” diye yemyeşil bir kapıyı gösterdi.

Mâlik bin Dinar kapıya yaklaşıncı, içerde küçük çocukların gülüp oynadıklarını gördü. *“Siz kimsiniz?”* diye sordu,

“Biz, küçük yaşta ölen çocuklarız, büyüklerin Mahşer yerindeki sorgulamalarının bitmesini bekliyoruz” dediler. O anda Mâlik bin Dinar’ın kızı da koşup geldi ve babasının boynuna sarıldı.

Mâlik bin Dinar karşılaştığı olayları kızına anlatınca, kızı; *“Babacığım! Zebânilerden korkup kaçman, şu anda günahlarının çokluğuna işarettir.*

Cehennem’den geri dön, burada ismin yok denilmesi ileride tevbe edip, gerçek Allah dostu olacağına işarettir.

Gördüğün sevimli, nurlu ama çok zayıf kişi, senin imânındır ve şu anda imânın çok zayıftır”.

O anda uyanıp, yerinden fırlayan Mâlik bin Dinar, doğruca banyoya koştu. Ağlaya ağlaya gusül abdesti aldı. İki rekat tevbe namazı kıldı.

Sonra secdeye kapanıp, *“Allah’ım beni affet, Sana dönüyorum, Sana gerçek kul olacağım”* diye yalvarmaya başladı.

Kul Mevlâ’ya dönünce, Rabbim diye secde edince, ağlayıp tevbe edince!..

O yüceler yücesi Allah kulunu affetmez mi?

Mâlik bin Dinar da af edilmiş ve Allah dostları arasına karışmıştı.

İMAM-I GAZÂLİ

Bir gün öğrencileri İmam'ı Gazâlî'ye, "Hocam! Ölüm nedir? Bize özel olarak anlatır mısınız?" demişler.

Velâyet nûru ile ölümünün çok yakın olduğunu sezen İmam'ı Gazâlî, "*Men lem yezuk, lem ya'rif*" yani "*Tatmayan bilmez ki! Önce kendim tadayım, sonra size anlatırım*" demiş.

Öğrencileri; "*Aman hocam! Öldükten sonra sizinle nasıl bağlantı kurarız*" dediklerinde,

Gülümseyerek, yalnızca "*İnşâAllah*" diye cevap vermiş.

Gerçekten aradan çok geçmeden İmam'ı Gazâlî ölümü tatmış ve öldüğü gece öğrencilerinin rüyâlarına gelerek,

"*Allah dostları sözünü tutar. İşte, bugün ölümü tattım ve sözümü tutmak için rüyânıza geldim*" demiş.

"*Abdestimi tazeleyip, sabah namazını kıldıktan sonra, yalnızca odama çekildim ve ölüm meleği Azrâil'i beklemeğe başladım.*

Lâilâhe illallah diye zikir ederken, bir anda odamı nur kapladı ve bütün hücrelerim nur oldu.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. O nur'un etkisi ile evimin tavanını cam gibi şeffaf olmuştu. Yattığım yerden yedi kat gökleri, melekleri, Cennet'i gördüm ve Cennet'teki bir melek bana, ya imam! İşte köşklerin, işte makamın diye Cennet'teki yerimi gösterdi.

Cennet'e bakarken, sevgili Rabbim'in **İrci'iy ilâ Rabbik (Rab-bine dön)** hitabını duydum. O anda ruhum Allah aşkı ile cezbeyle gelip, beden kafesinden fırladı ve ben kendimi başka âlemlerde buldum.

Tekrar dünyaya döndüğümde, evimin çevresinde aşırı bir kalabalık gördüm. Onlara, ne var? Ne oldu? Niçin toplandınız? diye ısrarla sorduğum halde hiçbiri ne yüzüme baktı ne de bana bir cevap verdi.

İçeri girdim, hanımım ağlıyordu. Ona da aynı şeyleri sordum ama o da cevap vermeyince, az önce yatmakta olduğum odama girdim ve yerde yatan bedenimi görünce,

Hem öldüğümü, hem de insanların niçin benimle konuşmadığını anladım”.

Bazı öğrencileri, “Hocam, yerde yatan bedenimi görünce öldüğümü anladım diyorsun. Peki sen başka, bedeninin başka bir şey mi?”

İmam-ı Gazâli gülümseyerek, “İnsanın aslı, özü, gerçek ve kalıcı kişiliği Ruh'tur. Ruhsuz beden, kesilen kol, bacak gibi cansız bilinçsiz et, kemik yığıdır”.

Yine bazı öğrencileri, “Hocam, o daracık, karanlık kabirde Kıyâmete kadar nasıl yatacaksın?”

“Ah yavrum!” demiş. “Eğer kabirler dışarıdan görüldüğü gibi dar, karanlık ve sıkıcı olsaydı, Allah dostları birer zindan mahkûmu gibi oraya atılır mıydı?”

Ana karnına göre dünya ne kadar geniş, güzel ve aydınlık ise, dünyaya göre kabirlerimiz de çok daha geniş, güzel ve aydınlık” demiş ve sonra,

“Yakınlarım beni kabrimde bekliyor” diye ayrılıp gitmiş.

SELMA HANIM

Güler yüzü, güzel ahlakı ile her açıdan örnek bir kadın olan Selma Hanım, temizlik işlerinde evhâma yakın derecede aşırı titiz davrandığından, genelde namazlarını biraz geç kılardı.

Selma Hanım'ın diğer bir özelliği de çok açık, çok net rüyâlar görür, bunları kendi yorumlar ve rüyâlarının çoğunun doğruluğuna tanık olurdu.

Bir gece yine rüyâsında kendisinin öldüğünü, sonra tenişir üstünde yıkandığını, bembeyaz kefenlere sarıldığını, tabutun içine sırt üstü yatırılıp, helâllik alındıktan sonra cenaze namazı kılınmak üzere bir câmiye götürüldüğünü ve musallâ taşının üstüne konulduğunu görüyor.

Kendisini yıkayanları, tabutunu taşıyanları ve cenaze namazını kılanları açıkça gören Selma Hanım, kabristana yaklaşıpta açılan mezarını gördüğü an, aşırı derecede korkuya kapılıp yakınlarına, *"Ne olur! Beni burada yalnız bırakmayın!"* diye yalvarmaya başlıyor.

Tabii ki sesini duyan olmuyor ve Selma Hanım en yakınları tarafından mezara indirildikten sonra üzeri toprakla örtülüyor.

Yakınları, komşuları *"Son görevimizi yaptık"* diye onu kara toprağın altında yalnız bırakıp dönerlerken Selma Hanım,

Arkalarından bakıp ağlıyor ve aşırı derecede korkuya kapılıp âdeta şok oluyor.

Bir anda şimşek çakar gibi çok parlak bir ışık beliriyor ve Münker-Nekir denilen melekler karşısına dikiliveriyor.

Melekler Selma Hanıma dönerek, gök gürlemesi gibi bir sesle *"Rabbin kim?"* diye soruyorlar.

Henüz üstündeki ölüm şokunu atamayan ve melekleri gördüğü an aşırı derecede korkan Selma Hanım, korku ve heyecandan Allah ismini hatırlayamıyor ve meleklerle cevap veremiyor.

Melekler çok daha gür sesle tekrar tekrar *"Rabbim kim?"* diye soruyorlar.

Allah ismini hatırlayamayan Selma Hanım, korkudan çılgına döndüğü ve tüm ümitlerini yitirdiği an,

Mezarın içinde çok nurlu bir varlık beliriveriyor ve Selma Hanıma, *"Rabbim Allah de!"* diyor.

Bir anda kendine gelen Selma Hanım, *"Rabbim Allah! Rabbim Allah!"* diye bağıyor ve korkuları hafiflemeye başlıyor.

Mezarındaki nurlu varlığın yardımı ile diğer soruları da cevaplıyor ve Münker-Nekir melekleri gülümseyerek ayrılıyorlar.

Kabirdeki sorgulamanın bitmesi ve Münker-Nekir meleklerinin gitmesi ile üstündeki korkuları atan ve çok rahatlayan Selma Hanım, en korkulu ânında yanına gelen ve mezarını nur gibi aydınlatan varlığa..

"Canımdan çok sevdiğim evlâtlarım, kardeşlerim, eşim, dostlarım beni yalnız bırakıp gittikleri ve meleklerin Rabbim kim? diye sordukları en kritik, en korkulu ânımda yanıma geldin ve bana yardım ettin.

Allah aşkına sen kimsin?" diye soruyor.

O nurlu varlık şöyle diyor; *"Ben senin kılmış olduğun beş vakit namazım. Sen beni güzelce kıldığın için, yüce Allah beni güzel ve nurlu bir şekilde sana yardım etmem için gönderdi. Kıyâmete kadar seni yalnız bırakmayacağım".*

Bunun üzerine Selma Hanım; *"Peki ama, neden geç geldin? Sen gelinceye kadar, ah! Ben ne kadar korktum"* deyince,

Nurlu varlık; *"Sende beni biraz geç kııldın"* diye cevap veriyor.

ŞEHİTLER ÖLMÜYOR

Abdülkâdir iki aylık hamile eşi ile sabah kahvaltısı yaparken, Minârelerden acı acı Salâlar veriliyor ve ardından..

Komşu kasabaya düşmanın baskın yaptığı bildiriliyor ve Allah aşkına eli silah tutanların Merkez Câmii önünde toplanması isteniyordu.

Bir anda tıkanan ve ağzındaki lokmayı güçlükle yutan genç, eşi-ne dönerek; *"Düşman, benim din kardeşlerime saldırırken..*

Ben evde oturamam! Ne olur bana hakkını helal et" diyor ve silahını kaptığı gibi Merkez Câmiinin önüne gidiyor.

Aylar sonra eşinin şehit haberini alan genç hanım, ben bu acıya dayanmam diye bağıırıp çağıracağı anda Hazret-i Âmine'nin de Peygamberimizi babasız doğurduğunu hatırlayınca!..

"Allah'ım bana sabır ver. Âhirette eşimden ayırma ve karnımdaki yavrumu sâlihlerden eyle" diye dua ediyor.

Aradan aylar geçiyor ve ana karnında yetim kalan çocuk dünyaya geliyor.

Beş yaşına kadar annesinin yanından hiç ayrılmayan ve Baba diye bir şey bilmeyen çocuk, beş yaşından sonra dışarı çıkmaya başlıyor ve yaşitlarının "Baba! Baba!" diye birilerine koştuklarını görünce, ağlayarak eve geliyor ve annesine...

"Anne! Arkadaşlarımın hepsinin babaları var da neden benim babam yok?" diye soruyor.

Bir anda çok duygulanan ve göz yaşlarını tutamayan annesi; *"Yavrum! Senin de baban var ama çok uzaklara gitti"* diye cevap veriyor.

Ara sıra aynı soruyu soran ve aynı cevabı alan çocuk, zamanla gerçeği öğreniyor ve annesini üzmemek için bu konuyu kapatıyor.

* * *

Aradan yıllar geçiyor ve çocuk 12 yaşına gelince eline bir şiir geçiyor. Bu şiirde kendini bulan çocuk, eve gelip odasına kapanıyor ve ağlayarak okumaya başlıyor.

Anne! Anne! Babam yok mu? Nerde kaldı gelmedi?
Gözlerimden akan yaşı, hiç kimseler silmedi!
Ben büyüdüm, beni görüp murâdına ermedi!
Geçti anam, geçti artık, ağlamanın zamanı
Çok bayramlar geldi geçti, bir elbise görmedim!
Çok geceler aç yattım, hiç kimseler bilmedi!...

Yavrusunun okuduğu şiiri dışarıda gizlice dinleyen ve çok duygulanan anne, birden içeri giriyor ve yavrusunun boynuna sarılıp ağlamaya başlıyor.

Ana-oğul ağlaşıırken bir ara uykuya dalan çocuk, rüyâsında babasını görüyor ve *"Baba! Sen ölmedin mi?"* diye soruyor.

Babası; *"Yavrum ben ölmedim! Ben şehit oldum! Şehitler ölmez ki"* diyor ve sonra,

"Üstünde kul hakkı olmayan arkadaşlarım, diledikleri an Cennet'in içene girip gezerken,

Benim üstümde kul hakkı olduğundan, Cennet'in kapısına kadar gittiğim halde içeri giremiyorum!"

Çocuk; *"Babacığım! Üstünde nasıl bir kul hakkı var"* deyince, babası; *"Komşumuz Hasan Amca'ndan ödünç olarak bir tas un almıştım. Onu ödeyemeden şehit oldum. Annen o tası biliyor"* diyor.

Sevinçle uyanan çocuk, *"Anne! Ben babamı gördüm. Babam ölmemiş, şehit olmuş"* diyor, gördüğü rüyâyı anlatıyor ve sonra..

"Anneciğim, o tasa un doldur da Hasan Amca'ya götürüyüm, babam Cennet'e girsin" diyor.

Annesi tası hazırlayınca, koşarak Hasan amcasına gidiyor, gördüğü rüyâyı anlatıyor ve *"Hasan Amca, ne olur babama hakkını helal eder misin?"* deyince,

Hasan Amca ağlayarak çocuğu kucaklıyor. *"Unu aldım, kabul ettim, babanın borcu ödendi ve ona bütün hakkım helal olsun"* diyor.

Sonra, *"Bu benden size hediye olsun"* diye, elindeki un dolu tası tekrar çocuğa veriyor. Ayrıca o anda cebinde ne kadar parası varsa, hepsini çocuğun cebine koyuyor.

BİR BABANIN VASIYETİ

Ticaret amacı ile deniz aşırı uzak ve tehlikeli bir yolculuğa çıkma zorunluluğunda olan Basralı bir işadamaı, ayrılırken eşine, *“Ben kendim okuyamadım. Ama yavrumu ehli Kur’an olarak yetiştirmek istiyordum. Eğer bu tehlikeli yolculuktan geri dönemez ve gurbet ellerde ölüp kalırsam, yavrum Yusuf’umu ehli Kur’an olarak yetiştirmeni istiyorum ve sana güveniyorum”* demiş.

Birbirlerini çok seven ve çok mutlu olan bu eşleri ölüm ayırmış ve küçük Yusuf yetim kalmış.

Aradan yıllar geçmiş ve yetim Yusuf 7 yaşına gelince, annesi onu kucağına almış ve ağlayarak, *“Bak yavrum! demiş: Rahmetli babanın vasiyeti var. Seni ehli Kur’an olarak yetiştirmemi istemişti ve ben de ona söz vermiştim. Allah nasip ederse, yarın seni Kur’an kursuna götürmek istiyorum. Ne dersin?”*

Çocuk: *“Anneciğim babamın vasiyetini yerine getir ve beni Kur’an kursuna yazardır. İnşâAllah ehli Kur’an olarak yetiştiririm”* demiş.

Sabah namazından sonra, yavrusunu güzelce tertemiz yıkamış, en güzel çamaşırlarını giydirmiş, kahvaltısını hazırlayıp karnını doyurmuş ve sonra tekbir getirerek yetim Yusuf’unu kucağına almış, *“Allah’ın Kitab’ı olan Kur’an’ı okumaya gidecek olan yavrumu yolda yürütemem”* diye Kur’an kursuna kadar kucağında taşımış.

O gün çok duygulanan kadın, yatsı namazından sonra kocasını hatırlayarak, *“Ahh! Bu günleri görmedi”* diye çok ağlamış.

Ağlayarak yatan kadın, gece rüyâsında kocasını neşeli görmüş. Kocasını, *“Allah senden razı olsun”* diye önce hanımına dua etmiş ve sonra...

“Ah! Kabrim çok dar, çok sıkıcı ve çok karanlıktı” demiş. “Ama bu sabah birden bire kabrim genişledi ve nurlandı. Meleklerle bunun nedenini sordum”.

Dediler ki:

*“Arkandan kalan yavrunu annesi bugün Kur’an kursuna götürdü. Senin yavrun hocanın önünde diz çökerek **Bismillahirrahmanirrahim** deyince, Allah’ın çok hoşuna gitti. Yavrusu benim adım anıp, benim Kitabımı okurken, mezarda yatan babasına azap etmekten haya ederim dedi ve hemen kabrin genişleyip nurlandı”.*

Ağlayarak uyanan kadın, kocasının ruhuna bir Fatiha okuyup yatmış ve uyumuş. Bu defa da kendisini Sırat Köprüsü’nün başında görmüş.

Cehennem’den yükselen alevlerin arasından, yana yana, düşe kalka ve korkunç çığlıklar atarak Sırat Köprüsü’nü geçmeye çalışanları görünce çok korkmuş. Ah!.. Ben nasıl geçirim diye düşünürken, yanına iki melek gelivermiş ve ona;

“Sen Allah’ın Kitabını okumaya giden yavrunu yolda yaya yürütmedin, kucağında taşıdın.

Biz de bugün seni Sırat Köprüsü’nde yaya yürütmeyeceğiz” demişler ve bir anda kuş gibi uçurup Cennet’e götürmüşler.

KUR'AN OKU

Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.
Kalbinden çıksın cin, şeytan ve korku.
İçin, dışın "nûr" olsun, yavrum oku.
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Ruhların doğal gıdasıdır Kur'an,
Canların şifa kaynağıdır Kur'an,
Mutluluğun tek adresidir Kur'an
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Son ilahi kitaptır yüce Kur'an,
İnsanlığa mesajdır yüce Kur'an,
Nûr olur, O'nu inançla okuyan,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Kur'an okuyanlar anarşist olmaz,
Mürteci, bölücü, terörist olmaz,
Kur'an kurslarında irtica olmaz,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Oku yavrum, melekler hayran olsun,
Yüce Rabbimiz senden razı olsun,
Anan, baban cehennemden kurtulsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Oku yavrum oku; yer, gök nûr olsun,
Gazab kalsın, ilahi rahmet olsun,
Tüm dünyada bolluk, bereket olsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Kur'an'dır yerlerin, göklerin nûru,
Kâinatta denge, düzen unsuru,
Kur'an'dadır insanlığın huzuru,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Kur'an okundukca kıyamet kopmaz,
Kâinatta denge, düzen bozulmaz,
Allah'ın gazabı kullara olmaz,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Kur'an öğrenimi engellenemez,
Allah "OKU" diyor, frenlenemez,
Allah-kul arasına girilemez,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku.

Ya Rab!.. Tüm yavrular Kur'an okusun,
Her biri bilinçli müslüman olsun,
Vatana, millete hayırlı olsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku...

ASIR SÛRESİ

Yüce Allah buyuruyor:

“Asr’a (zamana) yemin olsun ki, insan kesinlikle hüsranda (zararda)dır. Ancak imân edenler, sâlih amel işleyenler, hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler (hüsrandan kurtulanlar)dır.”

Vel-asr’i kelimesinin başındaki *vav* harfi yemin içindir. Yüce Allah *asr’a* yemin ediyor ve insanın kesinlikle hüsranda olduğunu bildiriyor.

Asır ne demektir?

Sözlükte, uzunca bir zamana asır denir. Ayrıca yüz yıllık bir döneme ve ikinci vaktine de asır denir.

Örneğin; 21. asır (21. yüzyıl) ve *salâtül asr* (ikinci Namazı).

Asır kelimesi, *el-asr* şeklinde elif-lam ile geldiğinde, belirli bir zaman anlamına gelir.

Müfessirlerin en kuvvetli görüşüne göre, *vel-asr’ideki* elif-lam ahd içindir ve yüce Allah Asrı Saadete yemin etmektedir.

Sevgili Peygamberimizin sahâbeleri ile birlikte peygamber olarak yaşadığı 23 yıllık döneme *Asr’i Saadet* denir.

Dünya insanlık tarihinde eşi, benzeri olmayan o mutlu dönem, Allah katında çok değerli olduğundan...

Yüce Allah Asr’i Saadet’e yemin ederek, dikkatleri o döneme çekiyor ve insanların inanç ve yaşantılarında yalnızca o dönemi örnek almalarını bildiriyor.

Hüsran ne demektir?

Bir kişinin ticari işlerinde zarar edip, ana sermayesini tamamen batırıp, iflâs etmesine *hüsran* denir.

Ruhlar âleminde yüce Allah'ın, "*Ben sizin Rabbiniz değil miyim?*" sorusuna, "*Evet Rabbimizsin*" diye cevap veren ve fitrî (doğal) imâna kavuşan Ruhlar,

Ne yazık ki! Et, kemik yığınınına bürünüp insan şeklinde bu geçici âleme geldiklerinde, genelde yalan dünyaya aldanıp fitrî (doğal) imânlarını, yani mânevî sermayelerini batırıp iflâs etmektedirler.

İşte, yüce Rabbimiz *vel-asr* süresi ile bizleri uyarıyor, hüsrandan kurtuluşumuzun ancak bu dört temel ilkeye yani, imân, sâlih amel, hakkı tavsiye ve sabrı tavsiyeye bağlı olduğunu bildiriyor ve bunların uygulanması konusunda, tek adres olarak *Asr*'ı Saadet'i gösteriyor.

İMÂN NEDİR?

Sözlükte; kesinleşen inanca imân denir.

Hak dinlere göre ise, Allah'a ve imân'ın diğer ilkelerine kesinlikle inanıp, kalben tasdik ve dil ile itiraf etmeye imân denir.

İmân edene *MÜ'MİN* denir. Bir mü'min imânına bağlı olarak yaşar ve son nefesinde âhiret âlemine imân ile giderse, Allah katında imânî kesinleşir ve **"Ancak mü'minler kardeştir"** ayetinin gereği..

Dünyadaki mü'min kardeşlerinin her çeşit hayır dualarından yararlanır ve arkasından sürekli sevaplar gelir.

Allah korusun, günahlarının çokluğundan dolayı Cehennem'e girme zorunluluğunda kalsa bile, orada sürekli kalmaz, günahlarından arındığı an, Cehennem'den çıkarılır ve Cennet'teki mü'min kardeşlerine kavuşur.

Ya inanmayanlar? İşte onların işi gerçekten çok zor!

Çünkü aşırı servetleri ve sınırsız yetkileri olsa da! Devletin en üst makamlarında otursalar da! Dünyanın en güçlü ordularının başında olsalar da! Hücrenin çekirdeğini didik didik araştırıp, kromozomların, genlerin şifrelerini çözmeye çalışsalar da!..

Yüce Allah'ın koymuş olduğu, **"Her canlı ölümü tadacaktır"** kanununu yürürlükten kaldırmaya güçleri yetmeyeceğinden, takdir edilen ömürleri bitince, bu ilâhi kanun gereği ölecekler ve kara toprağa girecekler.

Ya sonra? Sonrası daha korkunç!..

İlk defa yaratılmaları ve ana karnından çıkıp, dünyaya gelmeleri isteklerine bağlı olmadığı gibi...

Kıyâmet olayından sonra yeniden yaratılıp, kabirlerinden fırlamaları da isteklerine bağlı olmayacak ve onlar tıpış tıpış Mahşer'de toplanacak, sonra yargılanıp hak ettikleri cezalara çarptırılacaklar.

Peki, bunlar neden Allah'a inanmıyorlar?

İşte, bunun cevabı, çok güç! Yani inanmamak çok güç! Çünkü eski çağlarda, ta! Nuh Kavmi ile başlayan inkârcılık, putçuluk hareketi, ne akıl, ne mantık açısından ve ne de bilimsel açıdan ortaya bir gerekçe koyamadıklarından, inanmamak gerçekten çok güç!..

Diğer yandan eşyanın tabiatına ters düşen inkârcılık, akıl ve mantıkla bağdaşmadığından ve insanın doğası ile örtüşmediğinden, doğal olarak inkârcılar ruhsal açıdan tatmin olup, huzur bulamadıklarından...

Aynı tür oyuncaklardan bıkan çocuklar gibi, eski çağlarda Nuh Kavmi döneminde başlayan ve uzay çağına kadar gelen inkârcılar da, aynı tür sahte ilahlardan bıkararak, her dönemde başka başka ilâhlar icat etmişlerdir.

İlâhlaştırdıkları kişilerin adına diktikleri putların önünde duygusal söylemler, renkli ve görkemli törenlerle geçici olarak az çok nefsânî duygularını tatmin etseler de!..

Ruhsal açıdan tatmin olamadıkları ve mânevî huzuru bulamadıkları için hırçın, acımasız ve hoşgörüsüz olurlar. Özellikle güçlü oldukları dönemlerde insan hakları, din ve inanç özgürlüğü gibi temel ilkeleri kısıtlayarak ve çifte standart uygulayarak, gerçek mü'minlere her türlü baskı ve zorbalığı yapmaktan çekinmezler.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Siz ve sizden öncekileri yaratan Rabbiniz’e ibâdet (kulluk) edin ki, korunanlardan olasınız” (Bakara, 21)

Yüce Allah bu âyetinde, *“Ey insanlar! İrkiniz, renginiz, diliniz ve önceki sapık görüşleriniz ne olursa olsun, sizi ve sizden önceki bütün varlıkları yaratan, sizin ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah’a ibâdet (kulluk) edin ki dünyada günahlardan ve âhirette Cehennem’den korunanlardan olasınız”* buyuruyor.

Sevgili kardeşlerim! Ön yargılardan arınan ve sağ duyusu ile düşünen bir insan..

Bizi ve bizden önceki bütün varlıkları yaratan, bizim ve bütün âlemlerin Rabbi olan yüce Allah’tan başkasına kul olabilir mi? Onlara tapınabilir mi?

Sapık görüşlerin, sapık ideolojilerin kurbanı olabilir mi? Sapık rejimlerin din karşıtı katı kurallarına din gibi bağlanabilir mi?

Ey nefsinin tutsağı olan zavallı insan! Lütfen başını kaldırıp, Güneş’e, Ay’a ve yıldızlara bak!

Soluduğun havaya, içtiğin suya ve yediğin gıdalara bak! Bastığın toprağa ve bedensel yapına bak!

Her şeyin aynı maddelerden (atomlardan) yaratıldığını, her şeyin aynı ilâhi kurallara bağlı olduğunu ve her şeyin hal dili ile *Allah* bir dediğini anlarsın.

Bir de atomlar âlemine bakalım!

Madde âleminin temel yapısını oluşturan ve hayal edemeyeceğimiz kadar küçük varlıklar olan atomlar, yüce Allah’ın birliğini ve kudretini gösteren kesin kanıtlardır.

Elimize bir toplu iğne alalım ve bu iğnenin ucunda milyonlarca atom bulunduğunu düşünelim!

Bu küçücük atomların bir de çekirdeği var. Çekirdek atomun çapından tam 100 Bin defa daha küçük olduğundan, atomla çekirdek arasında korkunç bir boşluk vardır. Eğer bu boşluk olmasaydı koskocaman dünyamız küçücük bir tepecik kadar olur ve bir çay kaşığı toprağı onlarca tır taşıyamazdı.

Diğer yandan, bu küçücük atomların küçücük çekirdeklerinde artı elektrik yüklü protonlarla, yüksüz nötronlar ve çekirdeğin etrafında hızla dönen eksi elektrik yüklü elektronlar var.

Allah katında zerre ile küre (atom ile yıldız) arasında bir fark olmadığından, atomun çekirdeğine korkunç bir enerji depolamış ve atomun çalışma sistemini belirli kurallara bağlamıştır.

Atomun çalışma sistemini düzenleyen ilâhi kurallardan bazıları şunlardır;

1- Gezegenleri Güneş sisteminde tutan kuvvet gibi, atomları bir arada tutan *Çekim Kuvveti*.

2- Çekirdeğin etrafında, ışık hızının yaklaşık yarısına yakın bir hızla dönen elektronların dağılımlarını önleyen *Elektro Manyetik Kuvvet*.

3- Çekirdekteki protonlar aynı işarette elektrik yüklü oldukları halde, birbirlerini itmeden yakın mesafede durmalarını sağlayan *Nükleer Kuvvet* gibi...

Atomlar ister katı, ister sıvı ve ister gaz halinde olsun, yüce Allah'ın koymuş olduğu sistemin dışına çıkamaz ve kendiliğinden başka bir düzene geçemez.

Yerler, gökler ve madde âlemindeki bütün varlıklar, atomlardan meydana geldiğine göre,

Atomlar için geçerli olan kurallar, yerler gökler ve bütün varlıklar için de geçerlidir ve yüce Allah, bütün âlemlerin Rabbidir.

Canlılar âlemine baktığımızda!

İster bitki, ister hayvan ve ister insan olsun, canlılar da atomlardan meydana gelmektedir.

Hayat ilâhi bir sırdır. Yüce Allah dilediği an, dilediği toprak maddelerine (atomlara) hayat verip, onları canlı varlıklar şekline dönüştürdüğü gibi,

Dilediği anda, dilediği canlı varlıklardan hayatı alıp onları tekrar toprak maddelerine (atomlara) dönüştürür.

Yüce Allah'ın hayat verdiği toprak maddeleri (atomlar) bitki kökleri tarafından emilip, canlı organizma yolu ile organik maddelere dönüşerek, canlı bedenlerde, canlı hücreler olurken...

Yüce Allah'ın hayatına son verdiği canlı hücreler ve canlı bedenler de, çürüme olayı dediğimiz fiziksel ve kimyasal parçalara bölüne bölüne tekrar aslına yani toprak maddelerine (atomlara) dönüşürler.

Ey insanoğlu! Allah aşkına ön yargıdan arın ve düşün! Şu anda yaşın ve işin ne olursa olsun! Malın, mülkün, makamın, rütben ve yetkin ne olursa olsun!

Atom yığınlarından oluşan geçici bir görüntüsün!

Çünkü sen de atom yığınlarından yaratıldın. Sen de döl yatağında yattın ve oradan dünyaya geldin.

Çocukluk ve gençlik dönemlerin nasıl hayal gibi geçti ise bugünün de, geleceğin de hayal gibi geçecek ve SEN kendini kara toprakta bulacaksın!..

Senin gibi atom yığınlarından oluşan geçici görüntüleri ilâhlaştırıp, putlaştırma! Çevrendeki geçici görüntülere aldanma!

Nefsini aş!, Çevreni aş!, Atom yığınlarını aş! Ve seni yaratan Rabbine ulaş!..

AMELİ SALİH NEDİR?

Sözlükte; yararlı, yararsız her çeşit iş ve davranışa amel denir. Fesadın zıddı olan güzel ve doğru şeylere de sâlih denir.

İslam'a göre ise; gösteriştten uzak, yalnızca Allah rızası için ihlâsla yapılan ve aynı zamanda Allah'ın emir ve rızasına uygun olan her çeşit güzel, hayırlı iş ve sözlere *AMELİ SALİH* denir. Allah'ın emir ve rızasına ters düşen her çeşit çirkin, hayırsız iş ve sözlere de *AMELİ SEYYİ'E* denir.

Ameli sâlih işleyen sevaba kavuşurken, amel'i seyyi'e işleyen de günaha girer.

Ameli sâlih denilince, öncelikli olarak Allah'ın emirleri olan farzlar gelir ve bu farzların başında da yine öncelikle beş vakit namaz gelir.

Nedenine gelince!..

İmâna en yakın ibâdet namaz olduğu gibi, Mahşer'de imândan sonra ilk sorgulama beş vakit namazdan olacaktır.

Sevgili Peygamberimiz buyuruyor:

“Namaz, dinin direğidir. Kim ki namazını dosdoğru güzelce kılsa dinini dikmiş (ayakta tutmuş), kim de namazını terk ederse (kılmazsa) dinini yıkmış olur”.

Bu hadisi şerifin içeriğini düşündüğümüzde, tüyler ürpertici korkunç bir gerçek ortaya çıkıyor ki,

Beş vakit namazı kılmayan kişi, kendi eli ile *DİN'*ni yıkmış oluyor.

Sevgili kardeşlerim! Beş vakit namazı kılmayan ve elleri ile dinini yıkan, tahrip eden kişinin ufak tefek hayırlar yaptım diye övünmesi, gerçekten anlamsızdır.

Diğer yandan, yapılan her çeşit hayırlı işlerin, hayırlı sözlerin ve hayırlı davranışların ameli sâlih olması için,

Güzel bir niyetle, bilinçli, ihlâslı yapılması ve özellikle Allah'ın emir ve rızasına uygun olması şarttır.

Örneğin; Güzel bir niyetle, bilinçli, ihlâslı ve Allah'ın emri doğrultusunda kılınan namaz, ameli sâlih olup, karşılığında hem Allah'ın rızasına ve hem çok büyük sevaplara kavuşulurken..

Bilinçsiz, ihlâssız ve Allah'ın emirleri gözetilmeksizin çok acele baştan savarcasına kılınan namazlar, ameli sâlih olmaktan çıkar ve karşılığında sevap alınamaz.

Çocukların sünnet olmaları ve bekârların evlenmeleri sünnettir. Yani ibâdetdir ve ameli sâlihtir.

Ancak, sünnet ve evlenme cemiyetleri, Allah'ın emir ve rızasının dışına çıkılarak sazlı, cazlı ve içkili bir ortamda yapılırsa, ibâdet ve ameli sâlih olmaktan çıkar, ameli seyyi'e olur ve bunları yapanlar korkunç günahlara girer.

Bir örnekte parasal ibâdetten verelim!..

Dinimizde zekât farzdır ve İslâm'ın beş temel ilkesinden biridir. Ancak, gerek zekâtın ve gerekse zekât dışında yapılan diğer hayırların, helal ve meşru kazançtan olması şarttır.

Helal ve meşru kazançla elde edilen mal ve paralarla yapılan hayırlar ameli sâlih olup, karşılığında çok büyük sevaplar kazanılırken..

Allah'ın kesinlikle yasakladığı başta alkollü içkiler olmak üzere yenilmesi, içilmesi ve giyilmesi haram olan şeyleri satanların, rüşvet alanların, parasını çalıştırmayıp faize yatıranların, uyuşturucu ticareti yapanların, barlarda, pavyonlarda ve içkili gazinolarda çalışanların yaptıkları hayırlar(!) amelî sâlih olmayıp, amelî seyyi'e'dir ve karşılığı yine günah'tır.

Namaz, oruç gibi bedensel ibâdetler; zekat, kurban ve nafile sadakalar gibi parasal ibâdetler; Kur'an okuma, zikir yapma ve emr'i bil ma'ruf gibi sözlü ibâdetler amelî sâlih olup, karşılığında sevaplar kazanıldığı gibi..

Allah korkusu ile bir günah'ı terk etmek de, amelî sâlih'tir ve karşılığında çok büyük sevaplar vardır.

Örneğin; alkol, uyuşturucu kullanan, kumar oynayan bir kişinin Allah korkusu ile bunları terk etmesi, amelî sâlih'tir.

Açık saçık gezen bir bayanın, Allah korkusu ile örtünmesi amelî sâlih'tir.

Bir kişinin Allah korkusu ile sazlı, cazlı düğüne **gitmemesi** amelî sâlih'tir.

Kötü yola ya da geneleve düşen bir kadının, Allah korkusu ile o işi terk etmesi amelî sâlih'tir.

Aşırı öfkelenen, aşırı sinirlenen kişinin, Allah korkusundan dolayı sabır etmesi amelî sâlih'tir.

Örnekleri çoğaltabiliriz ama bunlarla yetinelim ve bir hususu özellikle belirtelim!..

Her amelî sâlih'in karşılığında hayal edemeyeceğimiz kadar büyük sevaplar vardır ve bunlar amel defterimize yazılmaktadır.

HAKKI TAVSİYE

Dalgalara kapılıp sürüklenen bir gemi, kıyıya çarpıp parçalansa ve içindeki yolcular denize dökülse!..

Kıyıda bulunanlar derhal koşuşup onları kurtarmaya çalıştıkları gibi...

Gerçek mü'min'ler de günah dalgalarına kapılıp, Cehennem'e doğru sürüklenen ve Gayya deryasına atılacak olan insanları tüm güçleri ile kurtarmaya çalışırlar.

Çünkü Allah'a inanan ve inancı doğrultusunda yaşayıp, ruhsal huzura kavuşan mü'min'ler, inançlarından kaynaklanan şefkat duygusu ile diğer insanların da ruhsal huzura kavuşmasını isterler ve bu nedenle...

"*Bana ne?*" diye bir kenara çekilip oturamazlar. Her çeşit olumsuzluklara katlanarak ve hakaret içeren sözleri sineye çekerek, günah dalgalarına kapılıp, Cehennem'e doğru sürüklenen insanları kurtarmaya çalışırlar.

İşte, hakkı tavsiye budur. Günah işleyenleri uyarmak, doğruları söylemek ve insanları Allah yoluna dâvet etmektir.

Hakkı tavsiye etmek, yüce Allah'ın emridir ve mü'min'lerin inancından kaynaklanan şefkat duygusunun gereğidir.

Ancak, hakkı tavsiye edenlerin!..

İyi niyetle ve samimi bir yaklaşımla hareket etmeleri, gerçekçi, yapıcı olmaları ve kesinlikle tartışmalara, inatlaşmalara girmemeleri çok önemlidir.

Diğer yandan, tavsiye ettikleri konuları çok iyi bilmeleri şarttır. Çünkü bilmediği konulara girenler, kulaktan duyma ya-

lan, yanlış asılsız hikâyeleri, hûrafeleri ve uydurma bidatleri, din adına tavsiye etmeye kalkışanlar...

Kaş yapayım derken, göz çıkarıncılar gibi, hakkı tavsiye edeyim derken, bâtılı tavsiye edip, insanları dinden daha da uzaklaştırırlar.

Sevgili din kardeşlerimin bu duruma düşmemeleri ve sevap kazanayım derken, günaha girmemeleri için,

Ya doğrudan temel fıkıh kitaplarından okuyup, anlayabildiklerini ya da İslâmî yaşantısı ile sözüne güvenilir din âlimlerinden dinlediklerini anlatmakla yetinip, ayrıntıya girmemeli-dirler.

İslâm'da, erkek-kadın bütün Müslümanlara ilim (dini bilgileri) öğrenmek farzdır. Her bilim dalının öncelikli konuları olduğu gibi,

İslâmî bilgilerin öncelikli konuları da farzları, vâcipleri, sünnetleri öğrenip yaşamak ve haramları, mekruhları öğrenip, onlardan sakınmaktır.

İşte, İslâm'ın öncelikli konuları olan farzları, vâcipleri, sünnetleri öğrenip, yaşayanlar ve haramlardan, mekruhlardan sakınanlar..

Diğer insanlara hakkı tavsiye ederken, önemsiz konularla oyalanmayıp, öncelikli konulara ağırlık verirler ve insanlara yararlı olurlar.

SABRI TAVSİYE

Yüce Rabbimiz bu mübarek Asır sûresinde, insanın kurtuluşunun ancak dört temel ilkeye bağlı olduğunu bildiriyor. İşte bu dört temel ilkeden biri ve sonuncusu *SABİR*'dir.

Çünkü her işin başı sabır olduğu gibi, sonu yine sabırdır ve işin hayırlı olması sabra bağlıdır.

Sevgili Peygamberimiz;

“Acelecilik şeytandan ve te’ennî (sabırla hareket etme) Rahman’dandır” buyuruyor.

İyi düşünmeden, acele başlanan ve acele yapılan işlere şeytan karıştığından sonu hayırlı olmaz.

İyi düşünülen, sabırla başlayan ve sabırla yapılan işler ise, Rahmânî olduğundan, sonu hayırlı olur ve kişi sevinerek Allah’a şükreder.

Hadiste bildirildiği gibi, imânın yarısı sabır, yarısı şükürdür. Kim de sabırla-şükür bir arada bulunursa, o kişinin imânı tamdır.

Sevgili Peygamberimiz; ***“Her işin hayırlısı ortasıdır”*** buyuruyor.

Acelecilik ile tembelliğin tam ortası olan *SABİR*, gerçekten insanlar için en hayırlı olanıdır.

Çünkü sabır, nefsin aşırı istekleri ile aceleciliği engelleyen doğal frendir.

İnsanı bir araca benzettiğimizde!..

Bu aracın direksiyonu akıl, gazı nefsânî istekler ve freni sabırdır.

Freni patlayan araç, hem kendisi, hem diğer araçlar için tehlikeli olduğu gibi,

Sabrı patlayan insan da, hem kendisi ve hem diğer insanlar için tehlikeli olur.

Aracın frenini kontrol ettiğimiz gibi, sabır frenimizi de kontrol edelim ve diğer insanlara da sabır frenini kontrol etmelerini tavsiye edelim. İşte! Sabrı tavsiye budur.

Ancak, sabrı tavsiye ederken de dikkatli olalım ve kaş yapalım derken, göz çıkarmayalım!..

Her işimizin bilinçli, ihlâslı, ve Allah'ın emri doğrultusunda olması gerektiği gibi,

Sabrı tavsiyenin de aynı kurallar doğrultusunda olması zorunludur. Aksi halde, sevap ararken günaha gireriz.

Şöyle ki:

Barda, pavyonda çalışan bir kadın, ben bu hayattan bıktım! Bu işi bırakacağım! dediğinde,

Aman! Biraz daha sabret, bak ne güzel para kazanıyorsun demek..

Sazlı, cazlı, düğün salonunda gönlü sıkılan ve eve dönmek isteyen eşine,

Aman! Biraz daha sabret, biraz daha eğlenelim demek..

Başını açarak okumak istemeyen kızına!..

Aman! Biraz daha sabret, diplomanı al demek...

Bunlara benzer durumlarda sabrı tavsiye etmek, kaş yapalım derken göz çıkarmak, sevap kazanayım derken, günaha girmek yani insanları günaha, suça ve Allah'a isyana teşvik etmek demektir.

İnsanların öncelikle kendilerinin sabır etmesi ve sonra başkalarına sabrı tavsiye etmesi gereken hususlar genelde üç ana bölümden oluşur.

1- İmân ve İbâdette

Acelecî ve sabırsız kişi, imânında sâbit kalamaz. İnanç açısından başına gelen en hafif baskılara, olumsuzluklara katlanamaz. Allah korusun bir anda her şeyini kaybedebilir.

Sabırsız kişi, namazını güzelce huzurla kılamadığı gibi, oruç ve diğer ibâdetlerini de gereği gibi yapamaz. Yapısından kaynaklanan acelecilikten dolayı, câmide, sohbette sıkılır.

2- Haramlardan Sakınmada

Acelecî ve sabırsız kişi, günahlardan kendini koruyamaz. Çünkü, sabır freni çok zayıf olduğundan, nefsânî isteklerini frenleyemez. Allah korusun kendini günah bataklıklarında bulabilir.

3- Başına Gelen Olumsuzluklarda

Dünya istikrar yeri olmadığına ve hiçbir varlık sürekli aynı halde kalmadığına göre,

Hiç kuşkusuz insan da aynı halde kalamaz ve her şey karşıtı ile değişir.

Örneğin; Gençlik-yaşlılıkla, sağlık-hastalıkla, varlık-yoklukla, doğum-ölümle, iyi haber-kötü haberle ve gülmek-ağlamakla yer değiştirdiği gibi...

Bu gibi durumlarda insanların birbirine sabrı tavsiye etmeleri, dayanışma içinde olmaları, maddi ve mânevi yardımda bulunmaları din kardeşliğinin doğal gereğidir.

Sahâbeler bir araya geldiklerinde de, ayrılırken de Asır sûresini okur ve özellikle sabra vurgu yaparak ayrılırlardı.

Bu mübârek ve kutsal Asır sûresini, rahmetli babamın mahalle komşusu merhum Mehmet Âkif Ersoy'un bir şiiri ile noktalamak istiyorum...

Hâlik'in nâ-mütenâhî¹ adı var, en başı "Hakk",
Ne büyük şey kul için hakkı tutup kaldırmak!

Hani Ashâb-ı Kirâm "ayrılalım" derken,
Mutlaka Sûre-i Ve'l-Asr'ı okurmuş, bu neden?

Çünkü meknûn² o büyük sûrede esrâr-ı felâh³,
Başta imân-ı hakîkî geliyor, sonra salâh⁴.

Sonra hak, sonra sebât⁵: İşte kuzum insanlık!
Dördü birleşti mi yoktur sana hüsrân⁶ artık.

1. Nihayetsiz, sonsuz.

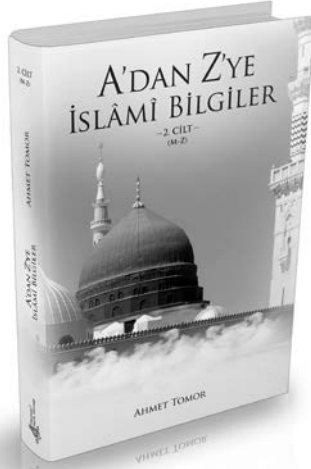
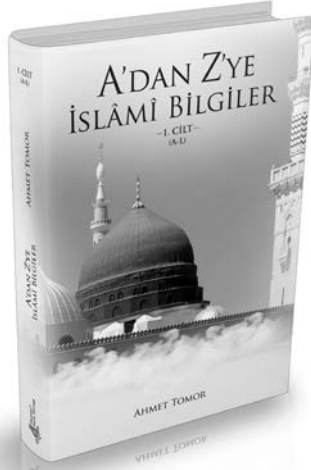
2. Gizli.

3. Kurtuluşun Sırları.

4. Salih Ameller.

5. Sabır.

6. Zarar.

www.tomorhoca.com

